ŻYCIE WETERYNARYJNE

MIESIĘCZNIK

ORGAN URZĘDOWY
NACZELNEJ IZBY
LEKARSKO-WETERYNARYJNEJ
ORAZ OKRĘGOWYCH IZB
LEKARSKO-WETERYNARYJNYCH

WARSZAWA
ROK XXV

Nr. 2–3 LUTY–MARZEC 1950

Redaktor: Dr Jan Hay • Wydawca: Naczelna Izba Lekarsko-Weterynaryjna

Adres Redakcji: Warszawa 33, ul. Radziłowska 6. Tel. 51-14.
Adres Administracji: Warszawa, ul. Grochowska 272.
Konto czek. P.K.O. Warszawa I—4929.

Redaktor przyjmuje we wtorki i piątki godz. 16—18.
Redakcja i administracja czynne we wtorki i piątki, godz. 16 — 18.

Ceny ogłoszeń: W tekście cała str. 14.000, 1/2 — 7.000, 1/4 — 4.000, 1/8 — 2.500 zł.
Na okładce: cała str. 20.000, 1/2 — 10.000, 1/4 — 6.000, 1/8 — 3.500 zł.
W razie zarezerwowania miejsca cena o 50% wyższa.

Cena pojedyńczego numeru 100 zł.
Członkowie Izb Lek.-Wet. otrzymują Życie Weterynaryjne bezpłatnie.

Artykuły zamieszczane w części pierwszej Życia Weterynaryjnego, przeznaczonej do publikacji o charakterze społeczno-zawodowym, wyrażają własne poglądy autorów, za które Redakcja nie bierze na siebie odpowiedzialności.

Za treść i układ ogłoszeń zamieszczanych w Życiu Weterynaryjnym Redakcja nie odpowiada.

Regulamin ogłaszania artykułów w Życiu Weterynaryjnym:

1. Rękopisy nadsyłane do Życia Weterynaryjnego powinny być napisane pismem wyraźnym (o ile możności maszynowym), po jednej stronie kartki, z odstępem między wierszami, pozostawieniem marginesu i miejsca wolnego nad tytułem.
2. Nadesłane artykuły i materiały do Życia Weterynaryjnego zamieszczane są w kolejności ich wpłynięcia.
3. Na życzenie autora — po porozumieniu się z Redakcją — mogą być wykonane odbitki z artykułu na koszt autora.
4. Rękopisów Redakcja nie zwraca.

TREŚĆ:

ŻYCIE WETERYNARYJNE

MIESIĘCZNIK

ORGAN URZĘDOWY NACZELNEJ IZBY LEKARSKO-WETERYNARYJNEJ ORAZ OKRĘGOWYCH IZB LEKARSKO - WETERYNARYJNYCH

Redaktor: Dr Jan Hay — Wydawca: Naczelna Izba Lekarsko-Weterynaryjna

Rok XXV — Luty–Marzec 1950 r. — Nr 2–3

Przemówienie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych JANA DĄB KOCIOŁA

NA TEMAT PLANU PRODUKCYJNEGO W ROLNICTWIE NA ROK 1950 WYGŁOSZONE NA ZJEŹDZIE DYREKTORÓW I NACZELNIKÓW DZIAŁÓW ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH W CHYLICZKACH W DNIU 16. 1. 1950 ROKU.

KOLEDZY!

Zbliżamy się ku końcowi naszych trzydniowych obrad, ku końcowi naszej trzydniowej konferencji roboczej.

Jaki był cel tej konferencji?

Celem jej było — wszechstronne omówienie zadań stojących przed nami na odcinku realizacji planu inwestycyjnego.

Celem jej było — zespołowe skonfrontowanie i zharmonizowanie poszczególnych zadań krańcowych w ramach działalności całego województwa oraz przegląd sił i możliwości operatywnego, terminowego i oszczędnego wykonawstwa.

Celem jej wreszcie było — uzmysłowienie sobie, że w roku 1950 wchodzimy w nowy okres naszej pracy rolniczej, okres szerszego niż dotychczas frontu walki o przebudowę wsi, wzmożenie elementów jej socjalistycznej przebudowy.

Co wykazała nam ogólna dyskusja w pierwszym dniu obrad: robocze komisje wojewódzkie — drugiego dnia i prace trzeciego dnia obrad?

Wykazały one:

Po pierwsze, że nasz aparat terenowy zaczyna coraz jaśniej rozumieć, coraz szerzej włączać się w walkę o socjalistyczną przebudowę wsi, że nasz aparat P. A. R-u zdaje sobie w pełni sprawę z ogromu zagadnień i ogromu odpowiedzialności stojącej przed nim, w związku z powstawaniem nowego administracyjnego pionu POM-ów i spółdzielczości produkcyjnej.

Po drugie, że nasz aparat terenowy zaczyna — choć jeszcze w niedostatecznej mierze — rozumieć, że za procesami żywiołowymi nie wolno biernie ciągnąć się w ogonie, że należy stopniowo te procesy żywiołowe drobno-towarowej gospodarki okiełznać i świadomie czynnie nakierować na zakreślone planem tory, że walka o pszenicę, walka o jęczmień, o ziemniaki, że walka o bydło czy trzodę chlewną — to walka o maksymalną mobilizację terenu do konkretnych zadań, to walka o uświadomienie aparatu P.A.R. do instruktora gminnego i sołtysa w gromadzie włącznie — o praktycznych, bieżących, ściśle sprecyzowanych zadaniach.

Po trzecie, że aparat nasz terenowy —wprawdzie z pewnymi jeszcze wahaniami, z brakiem

jeszcze bojowego, rewolucyjnego nastawienia na łamanie trudności — zaczyna już rozumieć, że plan to nie cyfry, nie kolumny wskaźników, że plan to uporczywa walka o każdy element jego realizacji, że plan to pełna odpowiedzialność za jego realizację nie tylko w skali globalnej, ale i na poszczególnych tego planu odcinkach branżowych: to odpowiedzialność za wykonanie planu zbóż, planu okopowych, planu produkcji zwierzęcej, planu szczepień itd.

Co wykazał nam dalej tok prac drugiego dnia obrad, prac Wojewódzkich Komisji?

Wykazał nam, że kolektywna forma prac zespołu czołowych pracowników na szczeblu wojewódzkim umożliwia głębszą analizę potrzeb i głębszą ocenę możliwości ich realizacji.

Wykazał nam, że kolektywna forma pracy zespołu czołowych pracowników na szczeblu wojewódzkim daje pełną gwarancję uniknięcia lub w najgorszym wypadku załagodzenia błędów, wynikłych w 1949 r. na gruncie indywidualnych, zaściankowych, klanowych metod pracy poszczególnych wydziałów branżowych.

Wykazał wreszcie, że mamy województwa słabsze i województwa silniejsze, ale że zarówno jedne jak i drugie zespołowo pracując — mogą, powinny i muszą dać sobie radę w dziedzinie realizacji poważnych zadań stojących przed nimi w roku 1950.

Szeroki wachlarz problemów omawianych na naszej trzydniowej konferencji roboczej, słuszne i różnorodne wnioski i sugestie, które sformułowane zostały w toku dyskusji, jak i w końcowych protokółach poszczególnych komisji wojewódzkich, będą przedmiotem dalszych rozpracowań poszczególnych komórek Ministerstwa, znajdą swój wyraz w najbliższym czasie w odpowiednich dyspozycjach.

Ja chciałbym z tych różnorodnych zagadnień niektóre tylko już obecnie omówić, chciałbym pewne niejasności wyklarować, chciałbym byście odjechali stąd z jasnym obrazem zadań, z jasnym obrazem obowiązków, z pełną świadomością zagadnień, bez żadnych niedomówień, bez żadnej połowiczności ich stawiania.

Dlatego rozpocznę od charakterystyki naszego dorobku rocznego na odcinku rolniczym.

Pomimo poważnych trudności na odcinku kadr, pomimo braku wykwalifikowanych i znających teren instruktorów rolnych i agronomów powiatowych oraz pomimo tego hamulca postępu, jakim jest konserwatywna gospodarka drobno towarowa, która nie związana z życiem i wymogami gospodarczymi kraju żadnym planem produkcyjnym nie zdoła nigdy rozwinąć pełnych zdolności produkcyjnych, możemy jednak powiedzieć, że nasze osiągnięcia są poważnym dorobkiem w skali krajowej.

Szczególnie sprawnie szła praca w dziale weterynarii, gdzie mamy cały do zanotowania szereg sukcesów, składających się łącznie na pomyślne wykonanie planów w pracy.

Dobrze również, w niektórych województwach wypełniono zadania na odcinku wodno-melioracyjnym oraz na odcinku przebudowy ustroju rolnego.

Natomiast bardzo źle wypadło na tle podsumowania całej naszej działalności szkolnictwo rolnicze. Stwierdzam, że prace na odcinku szkolenia rolniczego dlatego nie zostały dobrze wykonane, bo ze strony dyrektorów wojewódzkich działów rolnictwa i r. r. brak było kompletnie zainteresowania się sprawami szkolnictwa rolniczego. To jest nasza poważna bolączka i musimy ją jak najprędzej usunąć. Jeżeli nie potrafimy wyszkolić młodzieży, naszych zastępców, jakże mamy liczyć na sprawne wykonanie zakreślonych planów w rolnictwie. Dlatego na to zwracam szczególną uwagę.

Tak wyglądałoby mniej więcej ogólna charakterystyka naszych osiągnięć i braków.

A jak wygląda praca poszczególnych województw? Muszę stwierdzić, że województwa: olsztyńskie, poznańskie, pomorskie, gdańskie dobrze pracują. W innych województwach jest gorzej.

W takim np. województwie białostockim personel Państwowej Administracji Rolnej nie posiada żadnego dorobku. Wiele gruntów ornych leży jako ugór. Takie trójpolowe gospodarowanie nazwałbym po prostu średniowiecznym. Tak samo woj. krakowskie nie wykonało paru bardzo ważnych zadań. Chodzi mi mianowicie o akcję przesiedleńczą, która jak utkwiła tak stoi i nikt nie robi nic w kierunku aby ją przeprowadzić do końca. A jak wygląda w krakowskim sprawa zagospodarowania okolic podgórskich nie potrzebuję już mówić. Nie zrobiono nawet w części tego co można by z łatwością wykonać. A przecież województwo krakowskie nie ma złych warunków pracy. O ile na innych odcinkach praca województwa rzeszowskiego i lubelskiego idzie sprawnie, o tyle województwa te zaniedbały sprawę likwidacji odłogów, a to jest bardzo poważny problem i niewłaściwe ustosunkowanie się do tego problemu zasługuje na ostrą naganę. O województwie warszawskim i szczecińskim mógłbym powiedzieć, że pracę naszych placówek cechuje jakiś astmatyczny bezwład organizacyjny. Województwa te muszą koniecznie zrozumieć, że bez organizacji nie przeprowadzimy żadnych zleconych akcji.

Podsumowując wyniki naszych trzydniowych obrad stwierdzam, według tego co mówiliście, i nad czym radziliście, że jeszcze zbyt słabo nastawieni jesteście na nowe kierunki produkcyjne. Nie interesujecie się przebiegiem wykonania poszczególnych prac, jesteście w zbyt małym kontakcie z aparatem wydawania poleceń, nie nadając tym poleceniom zaraz na wstępie właściwego rozpędu i nastawienia; oświadczam tutaj bardzo wyraźnie, że musimy z całą skrupulatnością wykonywać swoje zadania, a za nie wykonanie planów produkcyjnych czy inwestycyjnych wyciągać będziemy jak najdalej idące konsekwencję.

Przejdę teraz do naszych głównych zadań r. 1950, na które musimy zwrócić szczególną uwagę. A więc w dziedzinie: 1) produkcji rolnej główny akcent pracy położony być musi na:

a) podniesienie produkcji rolnej i zwierzęcej,
b) na uprawę pszenicy, jęczmienia i ziemniaków,
c) na walkę o podniesienie ilości i jakości pogłowia zwierząt hodowlanych.

Nasuwa się więc wniosek, że cyfry ustalone w planie są naszymi cyframi bojowymi. Musimy nie tylko walczyć o wykonanie tego planu, a również o jego przekroczenie na całej linii naszych zadań.

1. W dziedzinie wodno - melioracji — specjalny akcent kładziemy w roku bieżącym na mobilizację chłopów do pomocy przy wykonywaniu naszego planu robót wodno-melioracyjnych. Państwo daje ogromne sumy na rozbudowę urządzeń wodno-melioracyjnych, ale my musimy te sumy podwoić, musimy przy pomocy chłopów, którzy więcej i chętniej tę pomoc nam ofiarują wykonać o 100% więcej prac, niż na to pozwalają kredyty. A o tym jak chłopi potrafią pracować, jeżeli rozumieją potrzebę przeprowadzenia prac melioracyjnych świadczy przykład Świeciechowa w pow. Kraśnickim, gdzie w ciągu jednego miesiąca chłopi usypali wał nad Wisłą długości 4 km.

W dziedzinie wodno - melioracyjnej musimy poza tym zwrócić uwagę na szybkie wykonanie planów i na zużytkowanie we właściwych terminach odpowiednich kredytów inwestycyjnych i ich poszerzeniu. Dopiero wówczas możemy mówić o powiększeniu kredytów na cele melioracji, gdy we właściwym czasie wykonamy plany inwestycyjne.

Służba Weterynaryjna

Kadry weterynaryjne muszą być ilościowo i jakościowo rozszerzone, podniesione i to na wszystkich szczeblach. W roku 1950 musi pójść w teren nowych 150 lekarzy wet., 700 sanitariuszy wet., a ilość gromadzkich przodowników musi osiągnąć planową cyfrę 30.000.

Jako bojowe zadanie służby wet. stawiamy pełne wykorzystanie w pracy terenowej naszego najszerszego aktywu weterynaryjnego jakim są gromadzcy przodownicy. Przodownikom musimy powierzyć:

1. Opiekę nad systematycznym podnoszeniem higieny w stajniach, oborach i chlewach.
2. Celem zabezpieczenia terenu przed rozwlekaniem zaraźliwych chorób zwierzęcych — należy powierzyć wydanie świadectwa miejsca pochodzenia zwierząt — wyłącznie gromadzkim przodownikom.
3. Opierając się na doświadczeniach IV kwartału roku 1949 akcję masowych szczepień drobiu należy oprzeć przede wszystkim na gromadzkich przodownikach.
4. Przodownicy winni być stale doszkalani i znajdować się pod troskliwą opieką zakładów leczniczych.
5. W roku 1950 musi być rozwiązane zagadnienie zaopatrzenia przodowników w podręczne apteczki. Państwowa Administracja Rolna winna dopilnować, aby samorząd znalazł odpowiednie kredyty na ten cel.

Jako jedną z najważniejszych akcji służby wet. uważamy masowe, dobrowolne szczepienie trzody chlewnej przeciw różycy.

Celem należytej organizacji i upowszechnienia szczepień należy maksymalnie wykorzystać gromadzkich przodowników, którzy winni w każdym wypadku okazywać pomoc lekarzowi weterynaryjnemu.

Równolegle ze szczepieniem należy przeprowadzić na wiosnę powszechną dezynfekcję pomieszczeń zwierzęcych. Organizowanie i dopilnowanie tej dezynfekcji należy zlecić najszerszemu aktywowi wet. to znaczy gromadzkim przodownikom. Już teraz należy spowodować, aby w gminnych spółdzielniach znalazła się odpowiednia ilość wapna do tego celu przeznaczona.

Uważamy, że państwowa służba wet. coraz bardziej włącza się w całokształt problematyki rolnictwa a w roku 1950 idąc po tej linii winna otoczyć szczególną opieką i zabezpieczyć maksymalną zdrowotność zwierząt w PGR-ach i spółdzielniach produkcyjnych.

Dążąc do stałego polepszenia opieki wet. w terenie, ilość państwowych zakładów leczniczych dla zwierząt musi osiągnąć planowaną liczbę 730 zakładów zaopatrzonych w odpowiednio wyszkolony personel zarówno lekarski jak i pomocniczy oraz odpowiednią ilość leków. Na równi ze szkoleniem zawodowym należy wzorem Zw. Radzieckiego dążyć do systematycznego podnoszenia poziomu politycznego i społecznego, całości personelu zatrudnionego w służbie wet.

Zwracam uwagę, że na drodze do socjalizmu, na której znajduje się nasze rolnictwo, również i służba wet. musi zmienić dotychczasowy styl i metody pracy.

Należy zerwać ze starą metodą likwidacji skutków złej hodowli, natomiast ramię w ramię z zorganizowaną służbą zootechniczną bić się o stworzenie najlepszych warunków zabezpieczających inwentarz żywy przed chorobami, bić się o jak największą zdrowotność zwierząt przez higienę i profilaktykę zwierząt.

Przebudowa ustroju rolnego

Na odcinku prac przebudowy ustroju rolnego, na czoło wysuwają się prace związane z organizowaniem spółdzielni produkcyjnych. Nie oznacza to jednak abyśmy zaprzestali wykonania regulacji rolnych, które mają nadal duże znaczenie, zwłaszcza dla zagospodarowania Ziem Zachodnich i prace te będziemy wykonywali w do-

stosowaniu do potrzeb przyszłego ustroju rolnego, w uzgodnieniu z miejscowymi czynnikami społeczno - politycznymi. Nasz dotychczasowy aparat przebudowy ustroju rolnego wykonywać będzie nie tylko prace przy wymianie gruntów, ale troszczyć się winien o stworzenie warunków ułatwiających powstawanie spółdzielni produkcyjnych. Szczegółowe instrukcje dla aparatu przebudowy ustroju rolnego zostaną w najbliższych dniach opracowane i przekazane terenowi.

Oświata rolnicza

Oświata rolnicza otrzymała nowe konkretne i bardzo odpowiedzialne zadanie szkolenia kadr dla uspołecznionych dziedzin naszego rolnictwa. Jakość tych kadr, ich postawa polityczna kwalifikacje zawodowe mają decydujące znaczenie dla realizacji zadań planu sześcioletniego i zadań naszej socjalistycznej przebudowy.

W związku z tym podkreślam obowiązek czynnej pomocy i wnikliwej kontroli ze strony Dyrektorów Działów nad pracą Wydziałów Oświaty Rolniczej oraz szkolnictwa i pracy szkoleniowej na ich terenie, która to praca stanowi ważną integralną część planu sześcioletniego.

W szczególności zwracam uwagę na pomoc i kontrolę w pracy i systemu szkolenia w następujących dziedzinach:

1. W zakresie szkół praktyków specjalistów, które już w tym roku dostarczą 5—7 tysięcy absolwentów na stopniu kwalifikacji. Liczba tych szkół w przyszłym roku podwoi się, w latach następnych szkołę taką będzie mieć każdy powiat.
2. W zakresie liceów, które przechodzą na nowy jednolity ustrój i ścisłą specjalizację.
3. W zakresie wojewódzkch ośrodków szkolenia krótkoterminowego, których zadaniem jest przysposobienie zawodowe, organizacyjne i akcyjne kadr P.A.R., P.O.M., P.G.R. i innych.
4. Wreszcie w zakresie wojewódzkich kierownictw szkolenia korespondencyjnego, oraz szerokiej akcji P.R., prowadzonej dla młodzieży „S. P.“, oraz dla dorosłych przez naszą administrację P.G.R., P.O.M.

Ze szczególnym naciskiem podkreślam obowiązek podniesienia poziomu gospodarstw rolnych, tak, aby były one wzorowe.

Zwracam również uwagę na staranną rekrutację do wszystkich form szkolenia, oraz na planowe i operatywne wykorzystywanie wyszkolonych kadr. Wiąże się z tym potrzeba czuwania nad doborem klasowym i politycznym szkolonych, a w samym procesie szkolenia nad pracą polityczno - wychowawczą i kształceniem zawodowym, które wymaga zapewnienia należycie zorganizowanych praktyk, nie tylko w gospodarstwach szkolnych, ale i w P.G.R., P.O.M. i spółdzielniach produkcyjnych, w lecznicach wet., w pracach melioracyjnych itp. Należyte wykonanie zadań w zakresie szkolenia kadr, to sprawa przezwyciężenia podstawowej trudności dla naszego rolnictwa jaką jest wąskie gardło właśnie na odcinku kadr.

Do naszej przebudowy socjalistycznej na obecnym etapie w całej pełni stosują się słowa genialnego Stalina „że technik bez kadr jest kupą żelastwa“, że kadry decydują o wszystkim.

Spółdzielnie Produkcyjne

Spółdzielczość produkcyjna — to droga rozwoju naszej produkcji rolnej, to droga polskiej wsi ku dobrobytowi, ku postępowi, jej rozwój, jej siła zależy między innymi również od dobrej, czułej, troskliwei opieki i pomocy naszego fachowego aparatu P.A.R.-u, postęp w dziedzinie spółdzielczości produkcyjnej w poszczególnych województwach — to równocześnie między innymi i ocena poziomu naszego aparatu P.A.R.-u w danym województwie. O lepszą troskę, o lepszą pomoc fachową, o pełniejszą odpowiedzialność za stan spółdzielczości produkcyjnej w poszczególnych województwach — nasze działy rolnictwa w urzędach wojewódzkich powinny rozpocząć między sobą godne wagi naszego okresu, w który wkraczamy rokiem 1950, szlachetne współzawodnictwo. Należy pamiętać, że w walkach o szybkie podniesienie produkcji rolnej oraz tworzenie silnych podstaw ekonomicznych spółdzielni produkcyjnych, a przez podniesienie stopy życiowej członków, a więc i wzmożenie premiowania i wpływu jej na okoliczne wsie indywidualnych gospodarstw chłopskich. To walka o skierowanie przede wszystkim w pierwszym rzędzie wszelkich nakładów inwestycyjnych w tych spółdzielniach na cele produkcyjne, to łączenie pomocy państwa z aktywnym udziałem w inwestycyjnych robotach samych spółdzielni, samych jej członków w postaci robocizny niekwalifikowanej, podwód, części robocizny kwalifikowanej itd.

Przy spółdzielniach produkcyjnych w rejonach rozwijającej się spółdzielczości produkcyjnej, należy skupić wszystkie elementy produkcji rolnej, wszelkie zaplanowane urządzenia i obiekty w planie inwestycyjnym, jak lecznice, przychodnie, szkoły, przechowalnie i inne, które dodatnio wpłyną na okoliczne wsie, na masy mało i średniorolnych chłopów w kierunku zainteresowania ich i przekonywania ich do jedynej, słusznej drogi do rozwoju do spółdzielni produkcyjnej.

Budownictwo wiejskie

Jednym z odcinków, który może nastręczyć poważne trudności, który niewątpliwie wymagać będzie poważnego napięcia sił, zmysłu organizacyjnego w poszczególnych województwach specjalnie w województwach o niedostatecznym nasileniu fachowców i rzemieślników wiejskich, jest odcinek budownictwa wiejskiego.

Dla nas budownictwo wiejskie — w P. G. R czy spółdzielczości produkcyjnej, na odcinku budowy szkół, lecznic czy przychodni, budowy stacji pomp, studni — jest niezbędnym orężem walki o produkcję, jest istotnym, organicznym ogniwem w całej naszej zaplanowanej pracy i walki o podniesienie produkcji rolnej.

Dlatego, mimo trudności, mimo przeszkód, mimo braku wśród naszego zespołu fachowców i organizacyjnego chrztu bojowego na tym odcinku pracy, musimy z tymi trudnościami się uporać, musimy realizację planu inwestycyjnego w dziedzinie budownictwa wiejskiego w pełni zabezpieczyć.

Należy niezwłocznie po powrocie do swoich województw:

Po pierwsze — stwierdzić, czy wszyscy inwestorzy naszego planu zawarli już umowy, załatwili już zlecenia w przedsiębiorstwach państwowych, a szczególnie w SBW. Należy dołożyć wszelkich starań, by opieszali beztroscy kierownicy poszczególnych prac branżowych w województwie sprawę tę mieli ostatecznie załatwioną najdalej do końca tego tygodnia.

Po drugie — sprawdzić bieg załatwienia dokumentacji technicznej tam, gdzie nie przewiduje się typowych projektów, sprawdzić czy wszyscy inwestorzy załatwili umowy i zlecenia na prace wymagające dokumentacji technicznej, w poszczególnych biurach projektów. Opieszałych, spóźniających się, napędzić w trybie doraźnym.

Po trzecie — sprawdzić, czy transport wiejski — po linii szarwarku, po linii pomocy sąsiedzkiej, po linii transportu istniejącego w majątkach państwowych, w TOR i POM-ach jest dostatecznie wykorzystany w okresie zimowym na zwózkę materiałów budowlanych do miejsc budowy, lub do zaplecza zaplanowanych robót. Sygnalizować niezwłocznie o wszelkich zauważonych niedomaganiach i trudnościach.

Jako bojowe zadanie już na dzisiaj, którym winna żyć cała państwowa administracja rolna — od wojewódzkich działów rolnictwa do sołtysów gromady jest akcja wiosenna siewna.

AKCJA SIEWNA

Jak wszyscy wiemy plan jesiennej akcji siewnej nie został wykonany w 100%.

W siewach jesiennych przeszkadzały nam bowiem złe warunki atmosferyczne.

Teraz natomiast mamy mało śniegu, oraz mróz, który powoduje powstawanie na polach pokrywy lodowej. Ponieważ pokrywa lodowa może zaszkodzić oziminom należy przez instruktorów nakłaniać chłopów do kruszenia tej pokrywy, ażeby zniwelować działanie jej na zasiewy ozimin.

Musimy być przygotowani na to, że na skutek kapryśnej pogody tegorocznej zimy, może zajść konieczność zaorania części ozimin i powtórzenia zasiewów zbożem jarym. Na tę ewentualną okoliczność musimy być przygotowani. Polskie Zakłady Zbożowe rezerwują do naszej dyspozycji zapasy kwalifikowane nasion pszenicy jarej, którą chłopi będą mogli nabyć w relacji za 100 kg selekcyjnego zboża siewnego, za które oczywiście zapłacą i zobowiązani będą na jesieni **sprzedać Państwu 500 kg. wyprodukowanego przez siebie zboża.**

To samo odnośnie ziemniaków — za 100 kg. selekcyjnych sadzeniaków, chłopi będą musieli sprzedać Państwu 500 kg. na jesieni b. r.

Pragnę jednocześnie zwrócić uwagę na kontraktowanie roślin przemysłowych a w związku z tym na kontraktowanie zbóż i ziemniaków selekcyjnych.

Trzeba polecić instruktorom PAR, aby uprawy te mieli pod specjalnie troskliwą opieką.

Chcę również specjalnie podreślić zagadnienia wiosennej akcji siewnej w spółdzielniach produkcyjnych. Ponieważ P. O. M. nie są jeszcze czynne, działalność ich dopiero się rozwija. PAR winna pomóc wszelkimi rozporządzalnymi przez siebie środkami aby nowopowstające spółdzielnie produkcyjne zaplanowały wspólny siew wiosenny b. r.

Z innych zagadnień związanych z siewem wiosennym do ważnych należy zaliczyć popularyzowanie stosowania do nawożenia wapna nawozowego, w okresie wegetacji zmobilizować wszystkich do walki z chwastami.

Walkę z chwastami winni energicznie prowadzić gminni instruktorzy rolni, agronomowie powiatowi, instruktorzy powiatowi i wojewódzcy, działający w zakresie produkcji roślinnej. Służba Ochrony Roślin w ramach swojej pracy winna czuwać i współpracować z instruktorami nad przeprowadzeniem akcji.

Polecam także wszystkim zagadnienie likwidacji odłogów. Trzeba wzrócić uwagę na zlikwidowanie odłogów w gospodarstwach prywatnych. Pomoże Wam w tym specjalne zarządzenie, które wyjdzie w niedługim czasie.

Na zakończenie polecam również zająć się pilniej niż dotychczas zwalczaniem systemu upraw trójpolowych. Jest to bowiem kompromitacja dla nas.

Należy na to zwrócić uwagę już w nadchodzącej wiosennej akcji siewnej.

Po przyjeździe Waszym do domów w dniach 30 i 31 b. m. zwołać odprawy w województwach i zaznajomić swój cały aparat wojewódzki z tematami, kierunkami i wytycznymi naszych trzydniowych obrad.

Co zrobiono dla usprawnienia działalności aparatu rolnego?

Aby usprawnić prace aparatu terenowego PAR powzięło szereg decyzji i zmian wpływających na bieg Waszych czynności.

1) Ministerstwo Rolnictwa i R. R. czyni starania, aby przez ryczałty i diety dla PAR w terenie, zapewnić jej należy — tą obsłu-

gę terenu przez wyjazdy i bezpośrednie kontaktowanie się z podjętymi pracami, ludźmi.

2) Do dyspozycji personelu PAR przydzielono w b. r. następujące środki lokomocji: 25 samochodów oraz motocykle.
3) Przeprowadzać się będzie intensywne przeszkalanie PAR,
4) Organizować się będzie odprawy agronomów powiatowych,
5) Specjalną uwagę zwróci się na powiązanie pracy PAR z Administracją Publiczną, wojewodami i partriami politycznymi i ZSCh.

Zakończenie

W tym roku działalność nasza rozszerza się, ponieważ w ramy naszej pracy włączyliśmy opiekę nad spółdzielniami produkcyjnymi, osadnictwo wiejskie i sprawy budownictwa wiejskiego.

Ponieważ praca nasza ze względu na nowe zadania nabiera specjalnej ważności więc za wykonanie pracy wszyscy będziemy ponosić odpowiedzialność. Nie wykonanie najmniejszych nawet zadań, na błahych odcinkach ma wielkie znaczenie dla wykonania całego planu. Dlatego musimy dobrze zrozumieć co oznacza to ponoszenie odpowiedzialności za niewykonanie zadań na swoim odcinku.

Praca nasza w terenie musi być wzajemnie koordynowana. Musicie tworzyć jeden sprawnie działający kolektyw.

KOLEDZY!

W roku 1950 wkraczamy bardziej uzbrojeni niż w latach poprzednich, wchodzimy z jaśniejszymi wytycznymi, ściślej sprecyzowanymi zadaniami. Dlatego też rok 1950 może i musi się stać rokiem zasadniczego przełomu w naszej pracy, rokiem pełniejszej, wszechstronniejszej mobilizacji całego terenu do gromady włącznie.

Doświadczenia i nauka naszej trzydniowej konferencji, przekształcona w cyfry i język poszczególnych województw, poszczególnych powiatów, gmin i gromad danego województwa, muszą stać się bazą świadomego, zorganizowanego działania całego chłopstwa pracującego na terenie poszczególnego województwa.

W dniach 30 i 31 stycznia 1950 r. muszą się odbyć w każdym województwie robocze konferencje wojewódzkie pod przewodnictwem Dyrektorów Działów Rolnictwa i R. R. z udziałem wszystkich agronomów powiatowych, ważniejszych referatów oddziałów Rolnictwa w powiecie, na których — tak jak w Warszawie — musicie zapoznać cały zespół fachowy, powiatowy P. A. R. z planem wojewódzkim, musicie łącznie z nim wszechstronnie rozpracować plany powiatowe i zadania poszczególnych powiatów. Musicie skupić uwagę każdego powiatu na podstawie ogniwa, od rozwiązania których zależy sukces całości pracy rolniczej na danym powiecie w 1950 r.

W dniach 8 — 10 lutego 1950 r. muszą się odbyć w całym województwie robocze konferencje powiatowe, gdzie w każdym powiecie pod przewodnictwem agronoma powiatowego przy współudziale przedstawiciela Działu Rolnictwa i Reform Rolnych obradować będą wszyscy instruktorzy gminni danego powiatu, którzy zapoznają się z całością prac poszczególnych gmin, otrzymają ścisłe skonkretyzowane zadania okresowe, zadania odcinkowe, z którymi muszą niezwłocznie zejść do gminy, stawiać te zadania na komisji rolnej gminnej rady narodowej, omawiać te zadania na gromadzkich kołach Z. S. Ch. danej gminy i grupach produkcyjnych i łącznie z tymi wszystkimi realizować, pilnować, kontrolować przebieg wykonania planu, przebieg wykonania zadań postawionych przez każdą gromadę w danej gminie.

Rolnictwo wybiło się na pierwszy plan, mamy już poważne osiągnięcia, dlatego oczy całego społeczeństwa zwrócone są na nas. Nic się nie ukryje złego w naszej pracy. — Ludzie wszystko dojrzą. Musimy więc z całą energią zabrać się do naszej pracy, zwłaszcza, że praca ta jest pracą wybitnie pokojową; podnosząc wydajność rolnictwa, zwiększając dobrobyt wsi polskiej wkładamy swoją część w ogólne dzieło obrony pokoju światowego. Ten ideał powinien nam przyświecać w naszej pracy w roku 1950. Jesteśmy również w pierwszej linii frontu walki o nowe formy gospodarowania, o wyprowadzenie rolnictwa z jego wielowiekowego zacofania. To chlubne zadanie niech Wam również przyświeca w Waszej twórczej pracy. Ufam, że nałożone na Was zadania spełnicie z honorem, a w szczególności:

1) zasiejecie według planu wszystkie pola,
2) otoczycie fachową opieką spółdzielnie produkcyjne,
3) zapewnicie dalszy rozwój hodowli, przez stosowanie lepszych metod hodowlanych i większa opiekę weterynaryjną,
4) szkoły nasze wyszkolą więcej i lepszych pracowników, którymi wzmocnimy nasze kadry.

Mimo wszystkich trudności wierzę, że rolnictwo zamelduje krajowi w końcu 1950 r. że nie tylko wykonało, ale i przekroczyło swój plan na wszystkich odcinkach swej działalności. W tym przeświadczeniu zamykam nasze obrady życząc Wam wszystkim jednocześnie dobrych wyników w Waszych pracach.

Sprawozdanie z działalności Weterynaryjnego Instytutu Wydawniczego

Wobec przemian zachodzących na rynku wydawniczym, szereg placówek, a między nimi i Weterynaryjny Instytut Wydawniczy musiał ulec rozwiązaniu, i połączeniu z innymi, gospodarczo silniejszymi warsztatami wytwórczymi.

Znajdując się dziś u progu likwidacji, przesyłamy do Redakcji miesięcznika „Życie Weterynaryjne" sprawozdanie ze swej trzyletniej działalności, celem przedstawienia ogółowi Kolegów wyników pracy i naszego dorobku.

Sądzimy, iż tego rodzaju publiczna wypowiedź jest konieczna, albowiem członkowie Spółdzielni ograniczali się przeważnie do zakupywania wydawanych przez nas książek, nie wiedząc nic, jak wygląda gospodarka władz Spółdzielni i ich wewnętrzna działalność. Protokóły Komisji Rewizyjnej W. I. W. Skarbowego Urzędu Rewizyjnego i Centrali Spółdzielni Wydawn. i Księgarskich, Ekspozytura Lublin, nie zawsze dochodziły do wiadomości kolegów.

Z powodu przeróżnych trudności tak lokomocyjnych, mieszkaniowych, jak i materialnych oraz służbowych na Walnych Zebraniach W.I.W. bywali niestety jedynie Koledzy, zamieszkujący środowisko lubelskie, a raczej ściślej wyrażając się, samo miasto Lublin.

Miało to te dodatnie walory, że unikało się na zgromadzeniach zbytniej rozwlekłości i często zbędnej, gadatliwej dyskusji, będącej cechą dużych zebrań, jednak miało też i poważną stronę ujemną. Kierunek pracy nadawał Instytutowi zespół pracowników uniwersyteckich.

Członków mieliśmy 108, udziałów 155.

Liczbę tę mogliśmy po intensywniejszej propagandzie podwoić albo i potroić, ale nam nie tyle zależało na tysiąc-złotowych udziałach nowych członków, — którzy by też z wyżej podanych względów nie brali udziału w pracach Spółdzielni, — ile na poparciu moralnym, wykazującym solidarność zawodu lekarsko-weterynaryjnego i na zainteresowaniu naszymi wydawnictwami naukowymi.

Skład personalny Rady Nadzorczej Instytutu ulegał przez cały czas trwania minimalnym zmianom zaś Zarząd bez żadnych osobowych metamorfoz trzymał w swych rękach ster Spółdzielni od początku, do końca. Świadczy to do pewnego stopnia o owocnych wynikach pracy i zaufaniu jakim cieszył się Zarząd przez cały czas swej kilkoletniej kadencji, w twardych i trudnych warunkach pracy. Tak mniemać pozwala również i uchwała ostatniego Walnego Zebrania, wyrażając Zarządowi W.I.W. przez aklamację podziękowanie za rzetelną choć niewdzięczną pracę.

Spółdzielnia „Weterynaryjny Instytut Wydawniczy" powstała z inicjatywy obecnego Prorektora UMCS Prof. Dr Parnasa, który przy współpracy późniejszych członków Zarządu, Kol. Szafrana, Staśkiewicza i Stępkowskiego zwołał w maju 1946 r. Zebranie Organizacyjne, na którym omówiono program pracy W.I.W., wybrano władze Spółdzielni oraz nakreślono wytyczne na najbliższą przyszłość.

Pierwszą Radę Nadzorczą stanowili:

1) Prof. Dr A. Trawiński — Prezes
2) Prof. Dr J. Parnas — V. Prezes
3) Dr F. Anczykowski — Sekretarz
4) Prof. Dr W. Stefański — członek Rady.
5) Prof. Dr T. Żuliński — członek Rady
6) Prof. Dr F. Klepaczko — członek Rady.

W ciągu tych trzech lat zachodziły w składzie Rady Nadzorczej pewne zmiany, to też jej członkami w czasie trzyletniej działalności byli, lub są jeszcze obecnie Prof. Dr Raabe, Prof. Dr Finik, Dr Stański i Dr Kurczab.

Pierwszy Zarząd w składzie:

1) Dr Szafran Adam — Prezes
2) Dr Staśkiewicz Grzegorz — Skarbnik
3) Dr Stępkowski Stefan — Sekretarz

przetrwał jak już wyżej wymieniono do 17.I.50 roku, to jest do terminu zwyczajnego, a zarazem drugiego, likwidacyjnego Walnego Zebrania.

Członkowie Rady Nadzorczej otrzymywali za posiedzenia diety w wysokości 1000 zł., później zaś od roku 1948 w wysokości 400 zł., zgodnie z zarządzeniem C.S.W. i K.

Wynagrodzenie członków Zarządu wynosiło w latach 1946 i 1947 miesięcznie, brutto 4.000 zł
od 1.III. 1948 „ „ 7.000 zł
od 1.VI.1949 „ „ 15.000 zł

Uchwała w danym przedmiocie została zatwierdzona przez C. S. W. i K. Eks. Lublin dnia 30. XI. 49. L. dz. 427/49.

Nadmienia się, iż nawet ta ostatnia kwota 15.000 zł. stanowi około 60% tej normy która przysługuje urzędującym członkom Zarządu Spółdzielni IV kategorii, do której zaliczono W. I. W.

Pracownicy biurowi, księgowy otrzymał wynagrodzenie około 22.000 zł. miesięcznie, zaś pobory kancelistki-maszynistki opiewały na 15.000 zł. miesięcznie.

Wyjaśnia się, iż wspomniane wyżej siły najemne pracowały w WIW dorywczo, pełniąc — zwłaszcza księgowy — obowiązki i w innych instytucjach.

Komisja naukowa w składzie:

1) Prof. Dr A. Trawiński
2) Prof. Dr T. Żuliński
3) Prof. Dr J. Parnas

powołana do oceny przesyłanych do druku rękopisów, otrzymała wynagrodzenia w wysokości 1000 zł. za arkusz druku.

Pieniądze te zostały wypłacone dopiero w dniu 20. XII. 49 r. i wyniosły w sumie 188.000 zł., czyli po 62.066 zł. dla poszczególnego oceniciela.

Honoraria autorskie wynosiły na początku 8.000 zł., później 10.000 zł., ostatnio zaś doszły do 20.000 zł. za arkusz druku.

Wyżej wspomniane podwyżki wprowadzono na żądanie autorów i uchwalono na podstawie danych, otrzymanych z Państwowego Instytutu Wydawnictw Rolniczych i Lekarskiego Instytutu Naukowo-Wydawniczego.

Nadmienia się, iż honoraria członków Rady Nadzorczej Prof. Dr Parnasa i Prof. Dr Żulińskiego ze względów formalnych i dla zachowania zasady „fair play" zatwierdzono przez C.S.W. i K. w Warszawie, pismami z dnia 19. VII. 49 r. i 20. VIII. 1949 r. L. dz. II-R. Wyd. SK/WP, II-R Wyd. SK/JP.

Na przestrzeni swej trzyletniej działalności wydał WIW następujące broszury i książki.

1) Kalendarz lekarsko-wet. na rok 1946
2) Zarys Parazytologicznych metod rozpoznawczych Prof. Dr Witold Stefański.
3) Okulistyka Weterynaryjna — zast. Prof. F. Klepaczko.
4) Receptariusz Weterynaryjny Dr A. Szwabowicz.
5) Pomór i różyca świń — Prof. Dr Zakrzewski i Prof. Dr J. Parnas.
6) Diagnostyka sekcyjna — Prof. Dr T. Żuliński.
7) Zarys prawa administracyjnego — Prof. Dr T. Żuliński.
8) Zaraza stadnicza — Prof. Dr W. Stefański
9) Wymię krowy i jego najważniejsze schorzenia — Prof. Dr Kulczycki.
10) Kucie kopyt i racic — Prof. Dr K. Szczudłowski.
11) Niepłodność zwierząt hodowlanych — Prof. Dr Szczudłowski
12) Choroby zębów u koni — Prof. Dr Szczudłowski K.
13) Schorzenia młodych zwierząt — Prof. Dr J. Parnas.
14) Schorzenia przewodu pokarmowego u bydła, wywołane przez ciało obce — Dr M. Wisłocki.
15) Zarys Weterynarii i Higieny — Prof. Dr T. Żuliński.
16) Przypadłości rozmnażania zwierząt domowych — Prof. Dr K. Szczudłowski.

Mimo znacznych wysiłków, pracowaliśmy i rozprowadzaliśmy zawsze z dużymi trudnościami.

Nie mając kapitału obrotowego (zaczęliśmy swą działalność z 20.000 zł.), wszystko co uzyskiwaliśmy z wydawnictw, momentalnie umieszczaliśmy w następnych edycjach nowych książek, i dlatego też nie mogliśmy nigdy złapać swobodnego oddechu i pracować spokojnie, bez obaw, nerwów i niepokoju, czy nowa książka będzie pokupna i zyska powodzenie.

Ustawiczny wzrost kosztów druku, z mocą obowiązującą wstecz, trudności nasze jeszcze pogłębiał. Ciężki był rok 1949.

Postępując ewolucyjnym biegiem rzeczy naprzód, przemieniliśmy swą produkcję i przeszliśmy z druku mniejszych prac, na wielki repertuar uniwersyteckich dzieł naukowych. Obok bardzo cennych i wartościowych broszur jak „Niepłodność zwierząt hodowlanych", „Choroby zębów u koni", „Zarys Weterynarii i Higieny" wydano podręczniki uniwersyteckie „Schorzenia młodych zwierząt" oraz „Przypadłości rozmnażania zwierząt domowych".

Druk tych książek i prace zapoczątkowane z zamierzonym wydaniem chirurgii, w opracowaniu Prof. Dr Kulczyckiego, pochłonęły wszystkie nasze środki pieniężne, a nawet postawiły nas wobec widma przejściowego kryzysu i większego długu.

Równocześnie bowiem z trudnościami finansowymi zbiegło się zarządzenie o likwidacji Spółdzielni, co naturalnie znalazło swe odbicie w tempie prac, propagandzie, chwilowej depresji psychicznej i możności korzystania z kredytu.

Jednak nasze trudności finansowe i zobowiązania nigdy nie były beznadziejne. Planowa gospodarka pozwalała nam zawsze liczyć się z realną możliwością spłaty długów, które miały zawsze kilkakrotne pokrycie, w wartości remanentu książkowego. Najlepszym tego dowodem, iż nawet dziś rozwiązując Spółdzielnię i prowadząc jej likwidację po oddaniu całego remanentu książkowego po cenie własnych kosztów spodziewamy się zamknąć swą działalność finansową również dodatnio, a mianowicie nadwyżką.

Nasza z górą trzyletnia, syzyfowa praca wykazała, iż mimo skromnych cyfrowo nakładów, spowodowanych małą chłonnością rynku lekar-

sko-weterynaryjnego, prowadzenie placówki wydawniczej jest rzeczą fiskalnie możliwą, zaś z uwagi na potrzeby i „prestige“ zawodu rzeczą niezbędną.

Terenowi lekarze wet., trzymający rękę na pulsie życia, lecznictwa i nauki zakupują chętnie książki, broszury i wydawnictwa, związane z funkcją lekarza, korzystają chętnie z najnowszych zdobyczy wiedzy, starając się podnieść wartość i wydajność pracy dla pomnożenia bogactwa narodowego kraju.

W roku 1950 planowaliśmy wydanie chirurgii, ortopedii chorób wewnętrznych, małej encyklopedii weterynaryjnej, hematologii i chorób świń (tłumaczenie z rosyjskiego), kilka broszur oraz zamierzaliśmy wznowić drugie wydanie receptariusz weterynaryjny dr Szwabowicza. W ten sposób chcieliśmy stopniowo wydawać książki z każdej dziedziny nauk weterynaryjnych i uniezależnić się od rynków zagranicznych, zwłaszcza zachodnich. Rozumieliśmy w pełni, że Naród Polski wyróżniający się swą konstruktywną pracą pokojową, w ramach zagadnień politycznych i problemów gospodarczych, chcąc dać wyraz swej wielowiekowej kulturze musi brać żywy udział w życiu naukowym całego świata cywilizowanego oraz oddawać swój wkład intelektualny i zdobycze naukowe dla ogółu narodów.

Kilka naszych książek znalazło chętnych nabywców w krajach słowiańskich i inn.

Ostatnie nasze wydawnictwa „Choroby młodych zwierząt“ i „Przypadłości rozmnażania“ wysłaliśmy w kilkudziesięciu egzemplarzach do Czechosłowacji i Z.S.R.R. jako dar, w ramach przyjaźni i braterskiej współpracy.

W.I.W. odegrał również dość poważną rolę w zaopatrywaniu studentów w podręczniki. Biorąc pod uwagę względy materialne Zarząd Spółdzielni oddawał studiującej młodzieży wszystkie wydawnictwa z 30% zniżką.

Plany nasze na rok 1950 będą realizowane przez P.I.W.R., który będzie miał wyłączność wydawania książek z dziedziny weterynaryjnej.

Dzięki interwencjom V.-Przewodniczącego Rady Prof. Dr. Parnasa, Dyrekcja P.I.W.R. wyraziła zgodę, aby strona redakcyjna i organizacyjna wydawnictw weterynaryjnych pozostała w rękach tego samego zespołu, który dotąd prowadził akcję wydawniczą w ramach W.I.W.

Wobec zarządzeń w skali ogólno-państwowej, zmierzających do zreorganizowania i uporządkowania rynku wydawniczego w Polsce, postanowiliśmy na dwu kolejnych Walnych Zebraniach dnia 3 i 17.I br. przeprowadzić rozwiązanie, a następnie likwidację W.I.W.

Wybrani likwidatorzy w osobach Kolegów: Szafrana i Kurczaba oraz ob. Bownika mają za zadanie spłacić wszelkie zobowiązania w ciągu odpowiednich terminów, określonych właściwą ustawą o Spółdzielniach.

Jesteśmy przekonani, iż likwidację przeprowadzili zgodnie z przepisami obowiązujących ustaw i zasadami honoru polskiego lekarza wet.

W myśl wniosku Prof. Parnasa, który będzie ponownie uchwalony na ostatnim likwidacyjnym zebraniu W.I.W., nadwyżkę przekaże się na utworzenie Centralnej Biblioteki Lek. Wet. dla wszystkich ośrodków naukowych w kraju.

Kończąc nasze sprawozdanie wyrażamy słowa gorącego podziękowania pod adresem Naczelników Wydziałów Weterynaryjnych poszczególnych Urzędów Wojewódzkich. Dzięki Ich poparciu i pomocy wielokrotnie mieliśmy ułatwioną pracę i uzyskaliśmy możność szybkiego nawiązywania łączności z terenowymi lekarzami weterynaryjnymi.

Niemniej serdecznie, z serca głębi płynące podziękowania ślemy wszystkim Kolegom, członkom naszej Spółdzielni oraz tym wszystkim lekarzom wet., którzy nas popierali i z nami współpracowali.

Niech nam będzie wolno z tego miejsca podziękować też członkom Rady Nadzorczej W.I.W. Nasze wspólne trzyletnie urzędowanie, nacechowane było dużym zrozumieniem i obopólną skłonnością do wzajemnych usług w pracach Spółdzielni, pozostawiając w naszych umysłach życzliwą pamięć o rzetelnej i więcej niż szczerej współpracy.

Jesteśmy przekonani, iż zasłużyliśmy się dobrze naszemu zawodowi, toteż przeświadczenie o dobrze spełnionym obowiązku jest dla nas najlepszą nagrodą.

(—) **Dr. Stępkowski**
Sekretarz W.I.W.

(—) **Dr Szafran**
Prezes Zarządu W.I.W.

DZIAŁ DEPARTAMENTU WET. M. R. i R. R.

PISMO OKÓLNE

z dnia 7 października 1949 r. (Nr W. L. II-1/5)

w sprawie opieki, pomocy i nadzoru lekarsko-weterynaryjnego nad zwierzętami Rolniczych Spółdzielni Produkcyjnych i Spółdzielni Parcelacyjno-Osadniczych.

Celem zapewnienia Rolniczym Spółdzielniom Produkcyjnym oraz Spółdzielniom Parcelacyjno-Osadniczym należytej opieki i pomocy lekarsko-weterynaryjnej w zakresie chorób zwierząt, a w szczególności chorób sporadycznych (wewnętrznych, chirurgicznych, zatruć itp.), chorób inwazyjnych i zaraźliwych nie objętych obowiązkiem zgłaszania i zwalczaniem z urzędu, jako też chorób wychowu i młodzieży Ministerstwo zarządza, co następuje:

1. Starosta Powiatowy, w porozumieniu z czynnikami społeczno-politycznymi oraz powiatowym lekarzem weterynaryjnym i kierownikami Państwowych Zakładów Leczniczych dla Zwierząt (lecznice, przychodnie lub punkty weterynaryjne), ustali. które z w/w. Spółdzielni przydzielone zostały pod względem wyszczególnionej na wstępie opieki i pomocy lekarsko-weterynaryjnej do najbliższych czynnych na terenie powiatu Państwowych Zakładów Leczniczych dla Zwierząt.

2. Wykaz ustalonych w myśl punktu 1 Państwowych Zakładów Leczniczych dla Zwierząt oraz sposób możliwie najszybszego skontaktowania się Spółdzielni z właściwym najbliżej położonym Zakładem w przypadkach nagłych i wymagających śpiesznego udzielenia doraźnej pomocy fachowej na miejscu, należy podać do wiadomości na piśmie Zarządowi zainteresowanej Spółdzielni.

3. Z wyjątkiem przypadków nagłych i ciężkich, wymagających pomocy na miejscu w gospodarstwie Spółdzielni, — Państwowe Zakłady Lecznicze dla Zwierząt udzielają pomocy lekarsko-weterynaryjnej zasadniczo w zakładzie w ustalonych godzinach przyjęć.

4. Świadczenia zakładów leczniczych na rzecz zwierząt Spółdzielni są odpłatne zgodnie z przepisami statutu z dnia 30.XII. 1948 r. (Dz. Urz. Min. Roln. i R. R.: Nr 6. poz. 22 z 1949 r.).

W przypadkach nagłych i ciężkich, wymagających interwencji lekarsko-weterynaryjnej na miejscu w gospodarstwie, zarząd zainteresowanej Spółdzielni winien dostarczyć środki lokomocji względnie pokryć koszty użycia własnego środka lokomocji zakładu albo też środka lokomocji w tym celu specjalnie za zgodą Spółdzielni wynajętego.

5. Fakt udzielenia pomocy lekarsko-weterynaryjnej zwierzętom Spółdzielni w Zakładzie lub w terenie, niezależnie od należytego odnotowania go we właściwych księgach zakładu winien być wpisany do specjalnej książki ewidencyjnej zaprowadzonej w tym celu przez zarząd Spółdzielni. W książce tej interweniujący lekarz weterynaryjny winien każdorazowo wpisać dane dotyczące rodzaju stwierdzonej choroby, przeprowadzonych zabiegów względnie badań specjalnych, udzielonych porad oraz zaleceń i wskazówek co do dalszego leczenia, diety i żywienia chorego zwierzęcia, a w razie bytności na miejscu w Spółdzielni wpisywać również uwagi, dotyczące higieny zwierząt i ich pomieszczeń, pielęgnacji, sposobu żywienia itp., zmierzających do podniesienia zdrowotności zwierząt Spółdzielni.

6. Niezależnie od powyższego — kierownik Państwowego Zakładu Leczniczego dla Zwierząt lub jego zastępca — lekarz weterynaryjny obowiązany jest jeden raz w miesiącu, a powiatowy lekarz weterynaryjny przy sposobności dokonywanych podróży służbowych przeprowadzić kontrolę stanu zdrowia pogłowia zwierząt znajdujących się w Spółdzielni, udzielając w razie potrzeby doraźnej pomocy, wskazówek i porad Przy sposobności tej należy równocześnie zwracać uwagę na higienę pomieszczeń, higienę oraz pielęgnację młodzieży i zwierząt dorosłych, ze szczególnym uwzględnieniem rozpłodników, jak również na sposób i higienę żywienia i pojenia.

Wszelkie zarządzenia, zalecenia i wskazówki wynikające z przeprowadzonej kontroli, jako też uwagi co do sposobu wykonania zarządzeń przy ostatniej bytności w Spółdzielni należy wpisać do książki ewidencyjnej, o której mowa wyżej w punkcie 5.

7. W przypadkach, gdy Zakład lub Spółdzielnia nie posiada własnego szybkiego środka lokomocji, a zachodzi konieczność przeprowadzenia kontroli, wymienionej w punkcie 6 samochodu winien dostarczyć Starosta Powiatowy.

8. Zwalczanie zaraźliwych chorób zwierzęcych, podlegających obowiązkowi zgłaszania i zwalczania z urzędu zgodnie z przepisami rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22.VIII.1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz U. R. P. Nr 77, poz. 673) z późniejszymi zmianami oraz wydanych na jego podstawie rozporządzeń wykonawczych, należy do właściwego powiatowego lekarza weterynaryjnego, do którego w tych sprawach winien się Zarząd Spółdzielni bezpośrednio zwracać.

9. Właściwy Państwowy Zakład Leczniczy dla Zwierząt obowiązany jest w terminie do 15.I., 15.IV., 15.VII. i 15.X. przedkładać Urzędowi Wojewódzkiemu za pośrednictwem Starostwa sprawozdanie, dotyczące opieki lekarsko-weterynaryjnej nad zwierzętami przydzielonych mu w/w Spółdzielni, udzielanych porad, wyniki przeprowadzonych badań specjalnych wraz z odpowiednimi wnioskami przy równoczesnym zapodaniu danych, dotyczących stanu higienicznego zwierząt i ich pomieszczeń, pielęgnacji, żywienia itp. oraz ustosunkowania się członków Spółdzielni do zaleceń i wskazówek interweniującego lekarza weterynaryjnego.

MINISTER:
w/z St. Tkaczow

PISMO OKÓLNE DEP. WET.

z dn. 16.XI.1949 Nr W. L. II—9a/6

w sprawie ubezpieczeń zwierząt.

Dla uniknięcia nieporozumień w sprawie wypełnia nia druków ubezpieczeniowych wzór Nr U 495 w pozycji „opinia lekarza weterynaryjnego", zachodzących niejednokrotnie w terenie, Ministerstwo wyjaśnia co następuje:

Na życzenie posiadacza ubezpieczonego zwierzęcia pozycję — „Opinia lek. wet." druku wzoru U. 495 wypełniać może ten lekarz weterynaryjny, który przeprowadzał badanie kliniczne i leczenie zwierzęcia lub jeśli chodzi o zwierzę padłe, który przeprowadzał sekcję zwłok, pobierał materiał do badań rozpoznawczych lub tp. czynności lekarsko - weterynaryjne, umożliwiające mu wydanie swej fachowej opinii. Przedłożenie w/w danych tj. o badaniu, leczeniu śmierci lub sekcji zwierzęcia z uwzględnieniem przyczyny, jest dokumentacją powstałej szkody, która w/g warunków ubezpieczenia obowiązuje posiadacza ubezpieczonego zwierzęcia. Za wykonane wyżej czynności zakład leczniczy dla zwierząt, z ramienia którego czynności te zostały wykonane lub też lekarz weterynaryjny (o ile zwierzę nie było leczone w zakładzie leczniczym dla zwierząt), pobiera opłaty przewidziane w obowiązującej taryfie opłat za czynności lekarsko-weterynaryjne ponoszone przez posiadacza ubezpieczonego zwierzęcia.

Zaświadczenia o szczepieniach świń przeciw różycy dokonywanych w ramach akcji „H" nie podlegają żadnym dodatkowym opłatom.

Równocześnie Ministerstwo nadmienia, że lekarz weterynaryjny, który nie był uprzednio wzywany przez posiadacza ubezpieczonego zwierzęcia do jego zbadania, leczenia lub stwierdzenia faktu śmierci zwierzęcia i ustalenia istotnej przyczyny choroby, bez przeprowadzania w/w czynności lekarsko-weterynaryjnych nie może i nie ma prawa wypełniać pozycji „opinia lek. wet." przytoczonego na wstępie druku, gdyż wydane w takim przypadku orzeczenie byłoby tylko stwierdzeniem domniemania wzgl. zebrania danych w oparciu o jednostronne oświadczenie zainteresowanego posiadacza ubezpieczonego zwierzęcia, a nie byłoby opinią fachową, wydaną na podstawie stwierdzonego stanu faktycznego.

DYREKTOR DEPARTAMENTU
Dr St. Krauss.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA ADMINISTRACJI PUBL.

z dnia 17.XII.1949

w sprawie opłat za duplikaty dowodów tożsamości koni (Dz. Urz. Adm. Publ. Nr 54, poz. 402).

W związku z zapytaniem jednego z urzędów wojewódzkich, na jakie konto należy zarachowywać kwoty pobierane od właścicieli koni za duplikaty dowodów od właścicieli koni za duplikaty dowodów tożsamości koni — Ministerstwo Administracji Publicznej wyjaśnia, że opłata za duplikaty dowodów w wysokości 100 zł za duplikat powinna być uiszczona znaczkami skarbowymi kasowanymi przy wydawaniu duplikatu dowodu.

Dyrektor Biura
Moskalik Piotr.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA ROLN. i R. R.

z dnia 10.XII.1949 Nr W.A. III-2/5

wzywające absolwentów akademickich szkół wet. do zgłaszania się do pracy w państwowej służbie wet.

W związku ze znacznym, a nie dającym się w najbliższym czasie uzupełnić niedoborem lekarzy weterynaryjnych, wzywam wszystkich absolwentów akademickich szkół weterynaryjnych, którzy nie mają możliwości rychłego uzyskania dyplomu lekarza wet.. do zgłaszania się do pracy w państwowej służbie weterynaryjnej.

Zgłaszać się należy do najbliższego Urzędu Wojewódzkiego, lub Departamentu Weterynarii w Ministerstwie Rolnictwa i Reform Rolnych.

Stanisław Tkaczow
Podsekretarz Stanu.

PISMO OKÓLNE DEPARTAMENTU WETERYNARII

z dn. 22.XII.1949 Nr. W.A. III-2/6

wyjaśniające charakter zatrudnienia absolwentów weterynarii.

W związku z pismem okólnym Ministra Rolnictwa z dnia 10 XII:1949 r. Nr. W.A. III-2/5, wzywającym absolwentów Wydziałów Weterynaryjnych do zgłaszania się do pracy w państwowej służbie weterynaryjnej, Ministerstwo wyjaśnia, że absolwentów wet. należy zatrudniać w charakterze techników wet. Technikom weterynaryjnym winno się powierzać w myśl tymczasowo ustalonych wytycznych wykonywanie weterynaryjnych czynności w następującym zakresie:

a) Technik wet. lecznicowy

1. Wykonywanie zabiegów z dziedziny lecznictwa nie wymagających specjalizacji.
2. Kierowanie chorych zwierząt wymagających pomocy specjalnej do lekarza wet.
3. Nadzór nad przestrzeganiem higieny okresu kopulacji. okresu ciąży i porodu, oraz okresu poporodowego.
4. Ewidencja i prowadzenie magazynu leków, środków opatrunkowych i dezynfekcyjnych.
5. Nadzór i utrzymanie w czystości instrumentów lekarskich.
6. Nadzór nad przestrzeganiem instrukcji i przepisów sanitarno - higienicznych dotyczących wychowu, utrzymania, żywienia i eksploatacji zwierząt.

b) Technik weterynaryjny mięsoznawca

1. Przyjmowanie i kontrolowanie świadectw miejsca pochodzenia zwierząt.
2. Badanie ogólne zwierząt przed ubojem.
3. Badanie mięsa przez oglądanie, omacywanie, nacinanie organów i części mięsa ujęte ustawą, prócz zwierząt i mięsa kierowanych do rzeźni sanitarnej, które podlegają badaniu uzupełniającemu lekarsko-weterynaryjnemu.
4. Pobieranie prób do badania laboratoryjnego.
5. Badanie co do włośni.
6. Znakowanie mięsa wg. kompetencji.
7. Nadzór nad czystością, dezynfekcją pomieszczeń i urządzeń rzeźnianych.
8. Wydawanie świadectw przewozowych mięsa.
9. Prowadzenie dziennika urzędowego badania.

Przejściowo można wyróżniającym się w pracy technikom weterynaryjnym powierzać funkcje lekarsko-weterynaryjne, o ile to jest uzasadnione brakiem lekarzy wet. na terenie danego województwa.

V-dyrektor Departamentu
Bida Władysław.

PISMO OKÓLNE DEPARTAMENTU WETERYNARII

z dn. 5.I.1949 Nr. W.L. IV-3/1-48

w sprawie zwalczania grypy świń.

W związku ze zgłaszaniem do Ministerstwa o licznych przypadkach grypy świń zwłaszcza na terenie województw poznańskiego i szczecińskiego, Ministerstwo zaleca zwrócenie uwagi na należyte postępowanie zapobiegawcze.

Postępowanie zapobiegawcze polega na odosobnieniu zwierząt chorych, częstym uprzątaniu ściółki i odkażaniu pomieszczeń, dalej ważne jest przestrzeganie ogólnych warunków higienicznych (chlewy widne, dobrze przewietrzane, suche, czyste) i należytego odżywiania (usunięcie błędów żywienia i niedoboru soli mineralnych, zadawanie karmy bogatej w witaminy); zwierzęta nowo zakupione winny być początkowo na kwarantannie w odosobnionym od chlewa pomieszczeniu, z reguły nie należy wprowadzać do zdrowego stada prosiąt poniżej 10 tygodni; wreszcie wskazane jest, ażeby kojce, zwłaszcza z maciorami i nowonarodzonymi prosiętami, były ściśle izolowane jeden od drugiego (najlepiej ścianki murowane); nakoniec nie należy robić przerzutów większych partii świń (przede wszystkim prosiąt) w okresie największego występowania grypy świń. tj późną jesienią i zimą.

Leczenie swoiste nie istnieje. Wskazane jest stosowanie sulfamidów celem zapobieżenia lub zmniejszenia powikłań spowodowanych wtórnie przez inne drobnoustroje.

Dyrektor Departamentu
Dr. St. Krauss.

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA i R. R.

w sprawie szczepienia świń przeciw różycy w roku 1950.

W celu zabezpieczenia hodowli świń w kraju przed groźbą strat, powodowanych zarazą różycy świń, zarządzam co następuje:

I.

1. Na terenie całego kraju należy przeprowadzić masowe, dobrowolne, ochronne szczepienie świń przeciw różycy.

Szczepienia należy przeprowadzić metodą kombinowaną (simultan) na terenach województw: białostockiego, kieleckiego, krakowskiego, lubelskiego, łódzkiego, olsztyńskiego, poznańskiego, rzeszowskiego, śl.-dąbrowskiego, wrocławskiego, warszawskiego, m. Łodzi i m. st. Warszawy.

Na terenach województw: szczecińskiego, gdańskiego i pomorskiego lub ich części obejmujących kilka sąsiadujących ze sobą powiatów, w których zakażenie terenu zarazkiem różycy jest słabe, zezwala się na przeprowadzenie szczepień metodą Stauba.

2. Dążyć należy do tego, aby, bez względu na warunki miejscowe (ilość personelu, ilość pogłowia świń w powiecie, możliwości dojazdu) i atmosferyczne, szczepienia zostały rozpoczęte przed 15 kwietnia 1950 r. i zakończone do 31 maja 1950 r. oraz, aby wszystkie świnie w terenie zostały zaszczepione.

II.

3. Urzędy Wojewódzkie, Wydziały Wet. oraz powiatowi lekarze wet. rozwiną jak najwcześniej propagandę w terenie, wciągając do niej Rady Narodowe, Związek Samopomocy Chłopskiej, organizacje społeczno-polityczne, gospodarcze, młodzieżowe, a również prasę i radio.

W akcji propagandowej należy objaśnić objawy różycy świń, obowiązek zgłaszania tej choroby, a również objawów wzbudzających podejrzenie o tę chorobę, obowiązki właścicieli świń odnośnie izolacji, zabezpieczenia przed rozwlekaniem zarazy, przechowania zwierząt padłych i zabitych oraz zagadnienie oczyszczania i odkażania zagród ze szczególnym podkreśleniem korzyści prawidłowego odkażania zagrody.

Urzędy Wojewódzkie Wydz. Wet. wydadzą specjalne zarządzenia powiatowym lekarzom wet., aby:

podali do wiadomości publicznej przez Zarządy Gmin i przy pomocy gromadzkich przodowników wet., że przeprowadzanie oczyszczania i odkażania zagród, szczególnie w okresie szczepień i okresowo bezpośrednio po wywiezieniu z chlewów nawozu (obornika), przy pomocy świeżo gaszonego wapna ma poważne znaczenie w akcji zapobiegania różycy, oraz wystąpili do miejscowych Związków Samopomocy Chłopskiej w sprawie zapewnienia hodowcom świń możności nabycia dostatecznej ilości wapna dla celów odkażania.

4. Personel przeprowadzający szczepienia winien, w razie potrzeby, zwracać się o pomoc i współdziałanie do innych władz i instytucji (władze administracji ogólnej, samorządowe, bezpieczeństwa publicznego, wojskowe i inne).

5. Powiatowi lekarze wet. obowiązani są zorganizować masowe, ochronne szczepienia na terenie właściwego sobie powiatu i szczegółowy plan szczepień przedłożyć Urzędowi Wojewódzkiemu (grodzcy — Zarządom miast Warszawy i Łodzi) Wydz. Wet. w terminie do dn. 28 lutego 1950 r.

Szczegółowe plany szczepień winny zawierać dane cyfrowe co do ogólnej ilości świń, co do ilości świń zgłoszonych do szczepień, dane co do personelu wykonującego szczepienia i przydzielonych mu gromad, co do terminów szczepienia w poszczególnych gromadach, co do metody szczepień.

6. Urzędy Wojewódzkie (Zarządy Miast) Wydz. Wet. obowiązane są przedstawić Ministerstwu w terminie do dnia 10 marca 1950 r. sumaryczny plan szczepień, zawierający dane co do ilości świń zgłoszonych do szczepień na terenie województwa, metody szczepień oraz daty rozpoczęcia szczepień.

III.

7. Ministerstwo, po otrzymaniu sumarycznych planów szczepień, przydzieli właściwym województwom potrzebne ilości surowicy przeciwróżycowej, wyznaczając, jako źródło zaopatrzenia, odpowiednie zakłady produkcji surowicy.

8. Urzędy Wojewódzkie (Zarządy Miast) Wydz. Wet. rozdzielą przydzieloną ilość surowicy na poszczególne państwowe powiatowe zakłady lecznicze dla zwierząt, przesyłając rozdzielnik surowicy wyznaczonemu zakładowi produkcyjnemu wraz z terminem dostarczenia, w odpisie zaś zainteresowanym zakładom leczniczym dla zwierząt.

9. Potrzebne ilości kultury różycowej zjadliwej lub niezjadliwej, zgodnie z terminarzem szczepień, zamówią i sprowadzą państwowe powiatowe zakłady lecznicze dla zwierząt bezpośrednio z zakładów produkcyjnych.

Kulturę różycową zjadliwą produkować będą P.I.W. Puławy, Oddział P.I.W. Drwalew, pta Chynów, Oddział P.I.W. Gorzów Wlkp. oraz Zakład Produkcji Surowic i Szczepionek „Sero", Kraków, ul. Ks. Józefa 54-a.

Kulturę różycową niezjadliwą produkować będą: Oddział P.I.W. Gorzów Wlkp. oraz Oddział P.I.W. Bydgoszcz, ul. Św. Trójcy 35.

10. Ogólny nadzór i kontrola nad produkcją surowicy przeciwróżycowej, kultur różycowych i niezjadliwych kultury różycowych we wszystkich zakładach produkcyjnych należy do P.I.W. w Puławach.

11. Państwowe powiatowe zakłady lecznicze dla zwierząt są obowiązane prowadzić ewidencję przychodu i rozchodu materiałów szczepiennych oraz przeprowadzonych szczepień.

IV.

12. Do przeprowadzania masowych, dobrowolnych, ochronnych szczepień przeciwróżycowych wyznacza się państwowe powiatowe zakłady lecznicze dla zwierząt.

Do szczepień należy zaangażować możliwie wszystkich lekarzy wet., a w razie potrzeby personel weterynaryjny pomocniczy po uprzednim odpowiednim przeszkoleniu.

W wyjątkowych uzasadnionych wypadkach można zaangażować do akcji szczepień również gromadzkich przodowników wet. po uprzednim odpowiednim ich przeszkoleniu i stwierdzeniu przez powiatowego lekarza wet. ich dostatecznego przygotowania.

Personel pomocniczy może przeprowadzać szczepienia tylko pod kierunkiem i odpowiedzialnością wyznaczonego lekarza wet.

Personel weterynaryjny, przeprowadzający szczepienia, ponosi pełną odpowiedzialność za prawidłowe i zgodne z przepisami przeprowadzenie szczepień.

13. Ogólny nadzór w powiecie nad akcją masowych szczepień sprawuje powiatowy lekarz wet. Kontrolę nad akcją masowych szczepień sprawuje Naczelnik Wydziału Weterynarii Urzędu Wojewódzkiego, który jest odpowiedzialny za całość akcji na terenie województwa.

14. Masowe, ochronne szczepienia przeciwróżycowe mogą być przeprowadzane tylko z ramienia państwowych powiatowych zakładów leczniczych dla zwierząt i na ich rachunek oraz tylko przez osoby zaangażowane przez te zakłady.

15. Państwowe powiatowe zakłady lecznicze dla zwierząt są obowiązane dostarczyć osobom zaangażowanym do szczepień potrzebny sprzęt, materiały szczepienne i dezynfekcyjne. O dostarczenie środków lokomocji należy zwracać się do właściwych zarządów gmin. W wypadkach niedostarczenia środków lokomocji przez Zarząd Gmin, dostarczają je względnie pokrywają ich koszt państwowe powiatowe zakłady lecznicze dla zwierząt.

16. Przy masowych szczepieniach ustala się opłatę wraz z materiałem szczepiennym na 130.— zł od sztuki przy metodzie kombinowanej (simultan) i na 100.— zł od sztuki — przy metodzie Stauba.

W wypadku niedostarczenia środków lokomocji przez właściwę gminę, oprócz opłat za szczepienie, pobierać należy dodatkowo po 20.— zł od sztuki tytułem kosztów dojazdu.

17. Personel, przeprowadzający szczepienia, obowiązany jest wydać sołtysowi gromady łączny kwit na opłaty za szczepienia (i ewent. za koszty dojazdu) pobrane w danej gromadzie.

Kwit, zaopatrzony odciskiem pieczęci państwowego powiatowego zakładu leczniczego dla zwierząt podpisuje wystawca, a w imieniu gromady — sołtys lub jego zastępca.

V.

18. Szczepienie świń przeprowadzone poza terminem wyznaczonym przez powiatowego lekarza wet. dla masowych szczepień ochronnych przeciw różycy należy wykonywać na koszt właścicieli wg normalnej taryfy opłat, obowiązującej państwowe zakłady lecznicze dla zwierząt.

VI.

19. Personel upoważniony do pobierania opłat w pkt. 16 obowiązany jest odprowadzać uzyskane wpływy do Powiatowego Oddziału Banku Rolnego na rachunek właściwego państwowego zakładu leczniczego dla zwierząt, bądź bezpośrednio bądź też za pośrednictwem P.K.O. czy też poczty, o ile to możliwe niezwłocznie po zakończeniu szczepień w danej gromadzie, a w każdym razie najpóźniej w odstępach 6-dniowych.

VII.

20. Państwowe powiatowe zakłady lecznicze dla zwierząt wypłacają poszczególnym osobom, przeprowadzającym szczepienia, tytułem wynagrodzenia, po 25.— zł od zaszczepionej sztuki.

Gromadzkim przodownikom wet. wypłacają państwowe powiatowe zakłady lecznicze dla zwierząt wynagrodzenie za pomoc w akcji szczepień w wysokości 5.— zł od sztuki zaszczepionej.

Wynagrodzenia należy wypłacać po przedstawieniu: kwitariusza z pobranych przy szczepieniu opłat, dowodu odprowadzenia zebranych sum i wyliczenia się z otrzymanych materiałów szczepiennych; zaś przodownikom wet. ponadto po przedłożeniu zaświadczenia wydanego przez osobę szczepiącą o udzieleniu pomocy w szczepieniach. Poza wymienionymi wynagrodzeniami personelowi zaangażowanemu do masowych szczepień nie przysługują żadne inne należności jako to: diety, noclegi i koszty dojazdów.

VIII.

21. Cenę 1 litra surowicy przeciwróżycowej pozostawia się w dotychczasowej wysokości tj. 5.000— zł za litr.

Cenę 1 litra kultury różycowej zjadliwej ustala się na 2.500.— zł za litr.

Cenę 1 litra kultury różycowej niezjadliwej (Stauba) pozostawia się na wysokości 15.000.— zł za litr.

Ceny powyższe rozumie się loco zakład produkcyjny bez kosztów opakowania.

22. Na podstawie sprawozdań z poszczególnych powiatów, Urzędy Wojewódzkie (Zarządy Miast) Wydziały Wet. przedłożą Ministerstwu ogólne sprawozdanie z przeprowadzonych dobrowolnych, masowych, ochronnych szczepień przeciw różycy świń do dnia 30 czerwca 1950 r., szczegółowe zaś sprawozdanie z wyników akcji szczepień do dnia 15 października 1950 r.

IX.

23. Szczepienia należy przeprowadzać ściśle wg załączonej instrukcji.

X.

24. Jednocześnie uchyla się dotychczasowe zarządzenia i instrukcje w sprawach uregulowanych zarządzeniem niniejszym.

(—) *Jan Dąb-Kocioł.*

Minister

INSTRUKCJA

do zarządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie ochronnych szczepień przeciwróżycowych w roku 1950.

I.

1. Przed przystąpieniem do szczepień w gromadzie oraz w każdej zagrodzie należy przeprowadzić wywiad odnośnie zachorowań świń na choroby zaraźliwe w ostatnich 14-tu dniach.

2. W gromadach, w których panują choroby zaraźliwe świń (pomór świń, zaraza cieszyńska świń, różyca świń, paratyfus i grypa świń) personelowi weterynaryjnemu pomocniczemu nie wolno samodzielnie przeprowadzać żadnych szczepień.

3. W zagrodach zapowietrzonych pomorem świń, zarazą cieszyńską, paratyfusem i grypą świń ochronnych szczepień przeciwróżycowych przeprowadzać nie wolno.

4. W zagrodach zapowietrzonych różycą świń należy szczepić świnie tylko leczniczo i z konieczności (samą surowicą przeciwróżycową).

Przy stosowaniu metody simultan (surowica plus kultura) świnie w zagrodach sąsiadujących z zagrodą zapowietrzoną mogą być szczepione tą metodą.

Przy stosowaniu metody Stauba (niezjadliwa kultura różycowa) świnie w zagrodach sąsiadujących z zagrodą zapowietrzoną różycą świń mogą być szczepione tylko samą surowicą przeciwróżycową.

5. Przy stosowaniu metody Stauba, o ile w ostatnich 14 dniach występowały w gromadzie liczne wypadki różycy świń, należy w całej gromadzie świnie szczepić najpierw samą surowicą, a dopiero po 10—14 dniach niezjadliwą kulturą (Stauba).

6. Macior ciężarnych na 10 dni przed porodem i 10 dni po porodzie oraz prosiąt poniżej 10 tygodni szczepić w ogóle nie należy.

7. Sztuk charłaczych nie należy w ogóle szczepić, a zalecać natychmiastowe usunięcie ich z hodowli.

8. Przy szczepieniach masowych należy dążyć do zaszczepienia wszystkich świń oprócz wyżej wyszczególnionych wypadków.

II.

9. Materiały szczepienne (surowice i kultury) należy przechowywać w pomieszczeniu suchym, chłodnym i ciemnym, a w czasie szczepień chronić przed zanieczyszczeniem i przetrzymywać w odpowiednim opakowaniu (owinięciu).

10. Przed użyciem surowicy i kultur należy sprawdzić zawartość naczyń oraz napisy na etykietach i odnotować je na krawędzi wydawanego kwitu (Nr serii i daty ważności).

11. Bezpośrednio przed użyciem naczynia zawierające materiały szczepienne należy wstrząsnąć.

12. Materiały szczepienne nie mogą być przelewane do innych naczyń. Surowicę należy pobierać wprost z butelki przez specjalną, w tym celu wbitą w korek igłę, zaś kultury wprost z ampułek. Zaleca się przy tym nabieranie do strzykawki całej zawartości ampułki i dawkowanie przy pomocy nakręcanego regulatora.

13. Ampułki po kulturach, a również kultury w otwartych ampułkach, o ile nie zostały zużyte w dniu szczepienia, należy w sposób przepisowy zniszczyć (najlepiej przez spalenie).

14. Nie wolno używać kultur różycowych przeterminowanych.

Okres ważności kultury różycowej zjadliwej określa się na 14 dni od daty produkcji.

Okres ważności kultury różycowej niezjadliwej Stauba wynosi dni 10 od daty produkcji.

Zaznacza się, że najdłuższą odporność uzyskuje się przy użyciu kultury świeżej.

III.

15. Przy metodzie simultan należy stosować dawki surowicy w granicach 3 do 10 cm³ na sztukę w zależności od wagi sztuki, dawkę zaś kultury różycowej zjadliwej 0,5 cm bez względu na wiek i wielkość szczepionej sztuki.

Przy metodzie Stauba dawka niezjadliwej kultury różycowej wynosi 2 cm³ bez względu na wiek i wielkość sztuki.

16. Injekcję należy wykonać za uchem, uważając przy tym, aby zarówno surowica, jak też i kultura, dostały się do tkanki podskórnej.

Należy mieć na uwadze, że przy szczepieniach ochronnych wprowadzenie surowicy lub kultur domięśniowo lub doskórnie mija się z celem.

IV.

17. Do szczepień należy używać strzykawek i igieł wyjałowionych tylko przez gotowanie.

Strzykawki winny być wyjaławiane co najmniej przed szczepieniem każdej nowej gromady.

Do szczepienia należy używać dla każdej nowej zagrody co najmniej jednej osobnej wyjałowionej igły.

W zagrodach o większej ilości świń rozmieszczonych w stanowiskach o ścianach całkowitych, osobnej wyjałowionej igły należy użyć dla każdego stanowiska.

18. Osoby, przeprowadzające szczepienia, a również osoby pomagające przy szczepieniach, powinny dbać o czystość rąk, narzędzi, obuwia i ubrania.

V.

19. Przy stwierdzeniu różycy świń należy postępować w myśl przepisów §§ 370 do 382 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 19.I.1928 r. Dz. U, R, P, Nr 19, poz. 167),

20. Koszty szczepień leczniczych i z konieczności pokrywa posiadacz zwierząt wg taryfy opłat państwowych zakładów leczniczych dla zwierząt.

21. Państwowe powiatowe zakłady lecznicze dla zwierząt winny posiadać w zapasie odpowiednią ilość surowicy różycowej dla szczepień leczniczych i z konieczności.

VI.

22. Państwowe powiatowe zakłady lecznicze dla zwierząt są obowiązane prowadzić statystykę szczepień ochronnych, z konieczności i leczniczych.

23. Dane statystyczne winny obejmować:

a) ogólną ilość świń na terenie powiatu,

b) ilość świń zaszczepionych w majątkach P.G.R. i tuczarniach C.M. (oddzielnie każdą metodą).

d) ilość świń, które zachorowały po szczepieniach w czasie do 14 dni i oddzielnie w czasie po 14 dniach z zaznaczeniem w każdej pozycji ilości sztuk kontraktowanych (oznakowanych),

e) ilość sztuk chorych na różycę a nie poddawanych uprzednio szczepieniu ochronnemu.

24. Zestawienie powyższych danych odnośnie punktu a) b). c) państwowe powiatowe zakłady lecznicze dla zwierząt winny przedstawić właściwym Urzędom Wojewódzkm (Zarządom miast Warszawy i Łodzi) Wydziałom Wet. za pośrednictwem Starostw w terminie do 20 czerwca 1950 r.

Szczegółowe zestawienie odnośnie wszystkich w. w. danych państwowe powiatowe zakłady lecznicze dla zwierząt winny przedstawić do 1 października 1950 r.

Minister

(—) *Jan Dąb-Kocioł.*

PISMO OKÓLNE DEP. WET. MIN. ROLN. i R. R.

z dnia 19.I.1950

w sprawie badania artykułów przeznaczonych do żywienia zwierząt.

Powołując się na pismo Ministerstwa Zdrowia Nr. IV/2601/E/49 z dnia 23.XII.1949 r. w sprawie rozgraniczenia kompetencji P.Z.H. i Laboratorium Giełdy Zbożowej, co do trybu postępowania przy kontroli przetworów zbożowych powiadamia się, z prośbą o wydanie dalszych zarządzeń, że badanie artykułów przeznaczonych do żywienia zwierząt: pasza, otręby itd., (z wyjątkiem przypadków, gdy otręby są przeznaczone dla piekarnictwa), należy do zakresu działania Państwowego Instytutu Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach, dokąd w razie potrzeby należy się zwracać.

Dyrektor

Dr. St. Krauss.

PISMO OKÓLNE DEP. WET. MIN. ROLN. i R. R.

z dn. 23.I.1950 Nr. W.Z. IV-3/2

w sprawie wykazywania wydatków § 50 w 2-tygodniowych wykazach zaraźliwych chorób zwierzęcych.

Ministerstwo prosi o przestrzeganie następujących wytycznych, przy wykazywaniu wydatków z § 50 w 2-tygodniowych wykazach zaraźliwych chorób zwierzęcych:

1) Na ostatniej stronie 2-tygodniowych wykazów zaraźliwych chorób zwierzęcych należy wykazywać wydatki § 50 wg. niżej podanego wzoru:
   a) za ile sztuk, za jakie zwierzęta (koni, bydło itp.) wypłacono w okresie sprawozdawczym oddzielnie: odszkodowań, zapomóg i nagród przy poszczególnych chorobach,
   b) łącznie wysokość wydatków: na dietariuszy, koszty podróży, personalne,
   c) łącznie na: zakup biopreparatów i środki dezynfekcyjne,
   d) na inne.

Jednocześnie Ministerstwo prosi o podawanie w wykazach 2-tygodniowych za okres od 16—31 każdego miesiąca zapotrzebowania kredytów za § 50 na następny miesiąc oraz wysokości zaległych wypłat.

Naczelnik Wydziału

K. Bachurzewski

PISMO OKÓLNE DEP. WET. MIN. ROLN. i R. R.

z dn. 25.I.1950 Nr W. L. II—3/4/50

w sprawie choroby plamicy gąsiennic jedwabnika morwowego.

Plamica czyli pebryna jest dziedziczną pasożytniczą chorobą gąsienic jedwabnika morwowego, charakteryzującą się występowaniem w dość dużej ilości większych lub mniejszych ciemnych plamek rozsianych na skórze ciała gąsienicy.

Chorobę tę wywołuje owalny pierwotniak — Nosema bombycis. Pasożyt ten zakaża wszystkie narządy gąsieniczki i rozmnaża się już w jej stadium larwalnym. Jeszcze wydatniej rozmnaża się on w okresie przepoczwarczania się, a w motylu znajdujemy go w ogromnych ilościach. Pasożyt ten z jajników motyla — matki wnika do formujących się w nich jajeczek jedwabnika (greny), przenosząc się w ten sposób drogą dziedziczenia na młode gąsieniczki. Pod 400-krotnym powiększeniem z powodu silnego załamywania światła obserwuje się Nosema bombycis w postaci połyskujących ciałek, wykazujących silny ruch molekularny Browna. Obserwowany w zakażonej grenie (jajeczkach) jest blady i nie wykazuje własności załamywania światła. Rozróżnia się dwa rodzaje przebiegu plamicy gąsienicy jedwabnika morwowego: ciężki i łagodny. W przypadkach ciężkiego przebiegu nie dochodzi do oprzędzania się i wytwarzania kokonów, gdyż w międzyczasie zakażona gąsienica ginie i ulega mumifikacji, w przypadkach zaś łagodnego przebiegu choroby, gąsienice bez jakichkolwiek widocznych objawów chorobowych

przechodzą wszystkie swoje stadia rozwojowe, dają normalne oprzędy i kokony, przeobrażając się w poczwarki i motyle, podobnie jak gąsienice zdrowe.

Żaden sposób leczenia tej choroby nie jest dotąd znany. W związku z tym, przy większym jej rozprzestrzenianiu, plamica gąsienic jedwabnika morwowego może się stać momentem podcinającym podstawy hodowli jedwabnika morwowego w kraju, oraz niekorzystnie wpływać na jakościową i ilościową produkcję oprzędów i surowca jedwabnego.

Jedynym skutecznym sposobem zwalczania tej choroby jest postępowanie zapobiegawcze przez używanie do hodowli gąsienic jedwabnika morwowego tylko jajeczek (greny) uzyskanych z instytucji stosujących tzw. celkową ich produkcję polegającą na dokładnej rok rocznej stałej selekcji zmierzającej do wyeliminowania z hodowli jajeczek zakażonych pierwotniakiem Nosema bombycis, pochodzących od chorych rodziców — motyli jedwabnika morwowego. Prowadzenie niekontrolowanej hodowli jajeczek jedwabnika przez poszczególnych hodowców w interesie skutecznego zapobiegania plamicy i związanego z tym należytego rozwoju hodowli jedwabnika i pożądanego wzrostu krajowej produkcji jedwabiu naturalnego — winno być bezwzględnie zaniechane.

Z uwagi na powyższe Ministerstwo prosi o nawiązanie ściślejszego kontaktu z terenowymi kołami hodowców jedwabnika morwowego i zainicjowanie przy pomocy terenowych lekarzy weterynaryjnych akcji uświadamiającej wśród hodowców o chorobach jedwabnika morwowego, w szczególności plamicy, o szkodliwości prowadzenia t. zw. dzikich produkcji jajeczek jedwabników i konieczności stałego zaopatrywania się w potrzebną im ilość greny w instytucjach dostarczających greny zbadanej, dającej gwarancję dalszego wychowu gąsienic i uzyskania dobrego pod względem jakości i ilości kokonu.

Dyrektor Departamentu
Dr. St. Krauss.

PISMO OKÓLNE DEP. WET. MIN. ROLN. i R. R.

z dn. 25.I.1950 Nr. W.Z. I-3/4

w sprawie wpływów za konie wywłaszczone z powodu zarazy stadniczej w roku 1950.

Ministerstwo zarządza, aby wpływy uzyskane ze sprzedaży klaczy, wywłaszczonych z powodu zarazy stadniczej, przekazanych do uboju w rzeźni jak i sprzedanych do punktów izolacyjnych, były wpłacane w roku 1950 do kas Urzędów Skarbowych na dochód budżetu Ministerstwa Roln. i R. R., cz. 18, dz. 22 § 50 na rachunek właściwego Urzędu Wojewódzkiego.

Dyrektor Departamentu
(—) *Dr. St. Krauss.*

PISMO OKÓLNE DEP. WET. MIN. ROLN. i R. R.

z dn. 27.I.1950 Nr. W.Z. III-9/11

w sprawie regulowania należności za surowicę: p/różycy i p/pomorowi świń, zakupioną z kredytów przeznaczonych na zwalczanie zaraźliwych chorób zwierzęcych w roku 1950.

W sprawie regulowania należności za rozprowadzone i zużyte surowice p/różycy i p/pomorowi Ministerstwo zarządza co następuje:

a) Ministerstwo Roln. i R. R. zakupuje we własnym zakresie surowicę p/pomorowi świń i przydziela ją Urzędom Wojewódzkim (Zarządom miast Warszawy i Łodzi), które przekazują potrzebne ilości surowicy Powiatowym Referatom Weterynarii.

b) Powiatowi lekarze wet. należności przypadające od właścicieli zwierząt za zużytą w 1950 r. surowicę p/pomorowi świń produkcji krajowej otrzymaną do 1950 r., wpłacają w 1950 r. do Kas Urzędów Skarbowych na dochód w budżecie M-stwa Roln. i R. R. cz. 18, dz. 22 § 50 na rachunek właściwego Urzędu Wojewódzkiego.

c) Powiatowi lekarze wet. należności przypadające od właścicieli zwierząt za zużytą w 1950 r. surowicę p/pomorowi świń produkcji krajowej, otrzymaną w 1950 r., wpłacają w 1950 r. do Kas Urzędów Skarbowych na wznowienie kredytów w budżecie M-stwa Roln. i R. R. cz. 18, dz. 22 § 50 na rachunek właściwych urzędów Wojewódzkich.

d) Należności za nabytą w 1949 r. surowicę p/różycy świń z kredytów dz. II § 22, a zużytą w 1950 r., lekarze wet. wpłacają w 1950 r. do Kas Urzędów Skarbowych na dochód w budżecie M-stwa Roln. i R. R. cz. 18, dz. 22 § 50 na rachunek właściwych Urzędów Wojewódzkich.

e) Należności za nabytą w 1950 r. surowcę p/różycy świń z kredytów cz. 18, dz. 22 § 50, a rozprowadzoną i zużytą w 1950 r. lekarze wet. wpłacają w 1950 r. do Kas Urzędów Skarbowych na wznowienie kredytów w budżecie M-stwa Roln. i R. R. cz. 18, dz. 22 § 50 na rachunek właściwego Urzędu Wojewódzkiego.

Równocześnie Ministerstwo zarządza zaprowadzenie prócz księgi materiałowej księgi rozliczeniowej dla udostępnienia kontroli zużycia i wpłat należności, przypadających za zużyte surowice.

W końcu Ministerstwo odwołuje poprzednie zarządzenia dotyczące sprawy regulowania należności za te biopreparaty.

Dyrektor Departamentu
Dr. St. Krauss.

Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych podaje do wiadomości zestawienie nazwisk lekarzy wet., którzy figurowali w „Spisie lekarzy wet. w Rzeczypospolitej Polskiej" ogłoszonym w marcu 1939 r., a nie poddali się rejestracji po wojnie.

Jednocześnie Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych zwraca się z prośbą o nadesłanie do Departamentu Weterynarii informacji dotyczących miejsca pobytu, względnie daty i okoliczności zgonu osób wymienionych w zestawieniu.

Informacje te potrzebne są Departamentowi Weterynarii celem ustalenia wojennych strat osobowych służby wet.

(Ciąg dalszy)

339. Kabarowski Bogdan, rok ur. 1899, dyplom lek. wet. z r. 1926 — Lwów.
340. Płk. Kahl Kazimierz Hieronim, rok ur. 1865, dyplom lek. wet. z r. 1891 — Warszawa.
341. Kalinowski Bolesław Włodzimierz, rok ur. 1907, dyplom lek. wet. z r. 1934 — Warszawa.
342. Kolkstein Wacław, rok ur. 1863, dyplom lek wet. z r. 1890 — Warszawa.
343. Kalman Stanisław, rok ur. 1908, dyplom lek. wet. z r. 1934 — Warszawa.
344. Dr. Kalter Maksymilian, rok ur. 1876, dyplom lek. wet. z r. 1898 — Lwów.
345. Kałuski Stefan, rok ur. 1908, dyplom lek. wet. z r. 1933 — Warszawa.
346. Kamiński Karol, rok ur. 1903, dyplom lek. wet. z r. 1938 — Lwów.
347. Dr. Kapitza Paweł Franciszek, rok ur. 1885, dyplom lek. wet. z r. 1911 — Hannower.
348. Kapturkiewicz Zbigniew Tadeusz, rok ur. 1912, dyplom lek. wet. z r. 1938 — Lwów.
349. Karaś Stanisław, rok ur. 1903, dyplom lek. wet. z r 1932 — Lwów.
350. Dr. Karpiński Zdzisław, rok ur. 1890, dyplom lek. wet. z r 1920 — Lwów.
351. Karwowski Roman, rok ur. 1908, dyplom lek. wet. z r. 1937 — Warszawa.
352. Kasiński Władysław, rok ur. 1870, dyplom lek. wet. z r. 1893 — Warszawa.
353. Kesperowicz Eligiusz, rok ur. 1859, dyplom lek. wet. z r. 1885 — Petersburg.
354. Kawa Mieczysław Zdzisław, rok ur. 1912, dyplom lek. wet. z r. 1936 — Lwów.
355. Kelhoffer Wilhelm, rok ur. 1898, dyplom lek. wet. z r. 1926 — Lwów.
356. Kensik Anastazy Wacław, rok ur. 1890, dyplom lek. wet. z r. 1922 — Lwów.
357. Kersting Teodor Wilmelm, rok ur. 1902, dyplom lek. wet. z r. 1903 — Lwów.
358. Kędzierski Bolesław, rok ur. 1907, dyplom lek. wet. z r. 1904 — Warszawa.
359. Kiełczewicz Mieczysław, rok ur. 1883, dypl. lek. wet. z r. 1909 — Dorpat.
360. Kildiszew Teodor, rok ur. 1897, dyplom lek. wet. z r. 1929 — Warszawa.
361. Mjr. Kinaszewicz Julian, rok ur. 1879, dyplom lek. wet. z r. 1920 — Lwów.
362. Kisef Matiasz, rok ur. 1907, dyplom lek. wet. z r. 1935 — Lwów.
363. Dr. Kiszkiel Jan, rok ur. 1865, dyplom lek. wet. z r. 1888 — Warszawa.
364. Dr. Klabecki Kazmierz Andrzej, rok ur. 1884, dyplom lek. wet. z r. 1906 — Giesen.
365. Kleban Romual, rok ur. 1907, dyplom lek. wet. z r. 1937 — Warszawa.
366. Kluczyński Eugeniusz, rok ur. 1870, dyplom lek. wet. z r. 1893 — Lwów.
367. Kłodziński Tadeusz, rok ur. 1907, dyplom lek. wet. z r. 1938 — Lwów.
368. Kłosiński Edward, rok ur. 1887, dyplom lek wet. z r. 1914 — Lwów.
369. Kobryk Mojżesz, rok ur. 1910, dyplom lek. wet. z r. 1937 — Warszawa.
370. Kobyłko Zygmunt, rok ur. 1906, dyplom lek. wet. z r. 1934 — Warszawa.
371. Koch Symcha, rok ur. 1907, dylom lek. wet. 1938— Warszawa.
372. Kochański Bolesław, rok ur. 1878, dyplom lek. wet. z r. 1904 — Warszawa.
373. Kocowicz Tadeusz, rok ur. 1908, dyplom lek. wet. z r. 1935 — Lwów.
374. Koczorowski Gothard, rok ur. 1886, dyplom lek. wet. z r. 1910 — Lwów.
376. Kogut Kazimierz, rok ur. 1888, dyplom lek. wet. z r. 1913 — Lwów.
377. Kohlberger Stanisław, rok ur. 1871, dyplom lek. wet. z r. 1895 — Lwów.
378. Könhli Rudolf Jakub, rok ur. 1909, dyplom lek. wet. z r. 1936 — Lwów.
379. Kojałłowicz Lucjan, rok ur. 1878, dyplom lek. wet. z r. 1903 — Warszawa.
380. Kok Józef, rok ur. 1901, dyplom lek. wet. z r. 1926 — Lwów.
381. Kolanus Stanisław, rok ur. 1872, dyplom lek. wet. z r. 1898 — Berlin.
382. Kolbe Fryderyk, rok ur. 1870, dyplom lek. wet. z r. 1892 — Hannower.
383. Kollender Hirsch, roku ur. 1866, dyplom lek. wet. z r. 1894 — Wiedeń.
384. Kołakowski Leon, rok ur. 1899, dyplom lek. wet. z r. 1925 — Lwów.
385. Kołodyński Tadeusz Paweł, rok ur. 1909, dyplom lek. wet. z r. 1935 — Lwów.
386. Komarjański Józef, rok ur. 1902, dyplom lek. wet. z r. 1930 — Lwów.
387. Komarjański Grzegorz, rok ur. 1904, dyplom lek. wet. z r. 1933 — Lwów.
388. Kondra Bohdan, rok ur. 1903, dyplom lek. wet. z r. 1933 — Lwów.
389. Korenko Eugeniusz, rok ur. 1907, dyplom lek. wet. z r. 1933 — Lwów.
390. Königsberg Izaak, rok ur. 1885, dyplom lek. wet. z r. 1909 — Lwów
391. Konopacki Jan Andrzej, rok ur. 1889, dyplom lek. wet. z r. 1925 — Lwów.

392. Kopacz Włodzimierz, rok ur. 1910, dyplom lek. wet. z r. 1936 — Lwów.
393. Koperski Szymon Józef, rok ur. 1904, dyplom lek. wet. z r. 1933 — Warszawa.
394. Korabłowski Bernard, rok ur. 1892, dyplom lek. wet. z r 1925 — Lwów.
395. Korduba Włodzimierz Jan, rok ur. 1904, dyplom lek. wet. z r. 1934 — Lwów.
396. Korman Leon, rok ur. 1911, dyplom lek. wet. z r. 1938 — Warszawa.
397. Korthals Aleksander, rok ur. 1906. dyplom lek. wet. z r. 1931 — Lwów.
398. Kottlar Norbert, rok ur. 1903, dyplom lek. wet. z r. 1929 — Lwów.
399. Kotowicz Zbigniew, rok ur. 1915, dyplom lek. wet z r. 1938 — Lwów.
400. Kowalczyk Tadeusz, rok ur. 109, dyplom lek. wet. z r. 1937 — Warszawa.
401. Płk. Kowalski Maksymilian, rok ur. 1879, dyplom lek. wet. z r. 1907 — Warszawa.
402. Kowalski Rodion, rok ur. 1893, dyplom lek. wet. z r. 1930 — Lwów.
403. Dr. Kowalski Franciszek Marian, rok ur. 1890, dyplom lek. wet. z r. 1919 — Lwów.
404. Kowalski Jan, rok ur. 1908, dyplom lek. wet. z r. 1938 — Warszawa.
405. Kowalski Stefan Michał, rok ur. 1878, dyplom lek. wet. z r. 1913 — Warszawa.
406. Kozłowski Władysław, rok ur. 1884, dyplom lek wet. z r. 1910 — Lwów.
407. Kozłowski Wawrzyniec, rok ur. 1876. dyplom lek. wet. z r. 1905 — Giessen.
408. Krajczyk Emil, rok ur. 1890. dyplom lek. wet. z r. 1923 — Lwów.
409. Krell Samuel Zygmunt, rok ur. 1890. dyplom lek. wet. z r. 1914 — Lwów.
410. Krieger Leon, rok ur. 1906. dyplom lek. wet. z r. 1936 — Lwów.
411. Krill Jan, rok ur. 1872, dyplom lek. wet. z r. 1094— Wiedeń.
412. Kruczkowski Sylwester, rok ur. 1863, dyplom lek. wet. z r. 1885 — Lwów.
413. Krupski Jan, rok ur. 1896, dyplom lek. wet. z r. 1932 — Lwów.
414. Dr. Kruszka Antoni, rok ur. 1890. dyplom lek. wet. z r. 1914 — Drezno.
415. Kryński Wacław, rok ur. 1873, dyplom lek. wet. z r. 1898 — Dorpat.
416. Dr. Krzemień Jan, rok ur. 1910, dyplom lek. wet. z r. 1937 — Berno.
417. Kryształowicz Adam rok ur. 1869, dyplom lek. wet. z r. 1895 — Lwów.
418. Krzyżanowski Aleksander Ludwik, rok ur. 1895, dyplom lek. wet z r. 1929 — Lwów.
419. Krzyżanowski Borys, rok ur. 1876, dyplom lek. wet. z r. 1902 — Warszawa.
420. Kubic Józef, rok ur. 1902, dyplom lek. wet. z r. 1932 — Lwów.
421. Kubicki Karol Wilhelm Bruno, rok ur. 1866, dyplom lek. wet. z r. 1890 — Warszawa.
422. Kuczurak Karol, rok ur. 1875, dyplom lek. wet. z r. 1908 — Lwów.
423. Kujawa Eugeniusz Mikołaj, rok ur. 1902, dyplom lek. wet. z r. 1931 — Warszawa.
424. Dr. Kulczycki Łukasz, rok ur. 1911, dyplom lek. wet. z r. 1934 — Lwów.
425. Inż. Kułakowski Kazimierz, rok ur. 1877, dyplom lek. wet. z r. 1912 — Lwów.
426. Kurczyński Jerzy Zenon, rok ur. 1905, dyplom lek. wet. z r. 1934 — Warszawa.
427. Kurczyński Stefan, rok ur. 1908, dyplom lek. wet. z r. 1938 — Warszawa.
428. Kurdzinowski Włodzimierz, rok ur. 1885, dyplom lek. wet. z r. 1903 — Charków.
429. Kurka Józef Wawrzyniec, rok ur. 1902, dyplom lek. wet. z r. 1929 — Lwów.
430. Kurkowski Juliusz Edmund, rok ur. 1929, dyplom lek. wet. z r. 1929 — Warszawa.
431. Kuropka Aleksy, rok ur. 1890, dyplom lek. wet. z r. 1919 — Berlin.
432. Kurzydyn Jan, rok ur. 1871, dyplom lek. wet. z r. 1896 — Berlin.
433. Kuźma Stefan, rok ur. 1895, dyplom lek. wet. z r. 1925 — Wiedeń.
434. Kwiatkowski Albin Antoni, rok ur. 1880, dyplom lek. wet. z r. 1906 — Berlin.
435. Korol Mirosław, rok ur. 1910, dyplom lek. wet. z r. 1935 — Lwów.
436. Kwiatkowski Jerzy Cyriak, rok ur. 1887, dyplom lek. wet. 1914 — Warszawa.
437. Kwiatkowski Sławomir, rok ur. 1912, dyplom lek. wet. 1936 — Warszawa
438. Kwieciński Jan, rok ur. 1882, dyplom lek. wet. z r. 1908 — Lwów.
439. Lach Jan, rok ur. 1911. dyplom lek. wet. z r. 1938 — Lwów.
440. Lafery Gustaw, rok ur. 1896. dyplom lek. wet. z r. 1925 — Warszawa.
441. Laks Rachmin, rok ur. 1893. dyplom lek. wet. z r. 1926 — Lwów.
442. Land Edward, rok ur. 1866, dyplom lek. wet. z r. 1889 — Dorpat.
443. Landus Fiszel, rok ur. 1903, dyplom lek. wet. z r. 1938 — Warszawa.
444. Ladfisch Jakub, rok ur. 1875, dyplom lek. wet. z r. 1900 — Lwów.
445. Lang Karol, rok ur. 1891. dyplom lek. wet. z r 1914 — Wiedeń.
446. Lange Józef, rok ur. 1887, dyplom lek. wet. z r. 1913 — Warszawa.
447. Langer Bohdan, rok ur. 1875, dyplom lek. wet. z r. 1899 — Lwów.
448. Lappoehn Gustaw, rok ur. 1864, dyplom lek. wet. z r. 1896 — Berlin.
449. Laskowski Emil, rok ur. 1910. dyplom lek. wet. z r. 1935 — Lwów.
450. Laskowski Tomasz, rok ur. 1908, dyplom lek. wet. z r. 1934 — Lwów.
451. Lazarowicz Edmund Tomasz, rok ur. 1904, dyplom lek. wet. z r. 1931 — Lwów.
452. Dr. Lechicki Roman, rok ur. 1908, dyplom lek. wet. 1933 — Lwów.
453. Dr. Lemm Edmund, rok ur. 1891, dyplom lek. wet, z r. 1920 — Berlin.
454. Lenz Róża ur. Rekwert, rok ur. 1904, dyplom lek. wet. z r. 1931 — Warszawa.
455. Leszko Walenty, rok ur. 1894, dyplom lek. wet. z r. 1922 — Lwów.

456. Dr. Leskow Roman, rok ur. 1912, dyplom lek. wet, z r. 1938 — Lwów.
457. Letkiewicz Teodor, rok ur. 1898, dyplom lek. wet. z r. 1936 — Warszawa.
458. Lewandowski Helmut Jan Karol, rok ur. 1908, dyplom lek. wet. z r. 1931 — Lwów.
459. Lewicki Jerzy Ignacy, rok ur. 1899, dpplom lek. wet. z r. 1931 — Lwów.
460. Dr. Lewicki Jan, rok ur. 1897, dyplom lek. wet. z r. 1928 — Brno.
461. Leżoń Władysław, rok ur. 1890, dyplom lek. wet. z r. 1916 — Lwów.
462. Liebling Wolf, rok ur. 1893, dyplom lek. wet. z r. 1927 — Lwów.
463. Lien Maurycy, rok ur. 1902, dyplom lek. wet. z r. 1929 — Lwów.
464. Likiert Paweł, rok ur. 1893, dyplom lek. wet z r. 1925 — Warszawa.
465. Płk. Dr Lindenbaum Wil Emanuel, rok ur. 1877, dyplom lek. wet: z r. 1900 — Lwów:
466. Linniczenko Sergiusz, rok ur. 1874, dyplom lek. wet. z r. 1899 — Warszawa.
467. Linsenman Władysław Marceli, rok ur. 1884, dyplom lek. wet. z r. 1911 — Dorpat.
468. Liśkiewicz Wincenty, rok ur. 1906, dyplom lek. wet. z r. 1938 — Warszawa.
469. Löchel Ferdynand, rok ur. 1911, dyplom lek. wet. z r. 1938 — Lwów.
470. Lober Abraham. rok ur. 1886, dyplom lek. wet. z r. 1913 — Lwów.
471. Lubczyński Jan, rok ur. 1883, dyplom lek. wet. z r. 1913 — Warszawa.
472. Lubliner Abraham Löbl, rok ur. 1864, dyplom lek. wet. z r. 1885 — Lwów.
473. Ludwisiak Stanisław, rok ur. 1906, dyplom lek. wet. z r. 1936 — Warszawa.
474. Lufchitz Józef, rok ur. 1888, dyplom lek. wet. z r. 1921 — Lwów.
475. Luks Julian Teodor, rok ur. 1909, dyplom lek. wet. z r. 1937 — Lwów.
476. Dr Łabędź Maksymilian, 1886, dyplom lek. wet. z r. 1909 — Charków.
477. Płk. Łagodzic Teodor, rok ur. 1870, dyplom lek. wet. z r. 1899 — Wiedeń.
478. Łazarewicz Alfons, rok ur. 1904, dyplom lek. wet. z r. 1930 — Warszawa.
479. Łehkun Dmytro, rok ur. 1898, dyplom lek. wet. z r. 1931 — Wiedeń.
480. Łobodowski Walenty, rok ur. 1856, dyplom lek. wet. z r. 1880 — Charków.
481. Łoniewski Bolesław, rok ur. 1873, dyplom lek. wet. z r 1900 — Warszawa.
482. Łowczy Michał, rok ur. 1888, dyplom lek. wet. z r 1914 — Lwów.
483. Łodziński Grzegorz, rok ur. 1900, dyplom lek. wet. z r. 1933 — Lwów.
484. Łukasiewicz Michał, rok ur. 1837, dyplom lek. wet. z r. 1911 — Warszawa.
485. Łukowski Stanisław Edward, rok ur. 1893, dyplom lek. wet. z r. 1922 — Lwów.
486. Łunkiewicz Czesław, rok ur. 1897, dyplom lek. wet. z r. 1818 — Nowoczerkask.
487 Machnikowski Jerzy, rok ur. 1912, dyplom lek. wet. z r. 1938 — Warszawa.
488. Maciuński Dominik, rok ur. 1862, dyplom lek. wet. z r. 1890 — Warszawa.
489. Mackiewicz Antoni Hipolit, rok ur. 1876, dyplom lek. wet z r. 1899 — Warszawa.
490. Maćkowiak Czesław, rok ur. 1913, dyplom lek. wet. z r. 1938 — Warszawa.
491. Madejczyk Władysław Aleksander, rok ur. 1906, dyplom lek. wet. z r. 1935 — Warszawa.
492. Magiera Antoni, rok ur. 1893, dyplom lek. wet. z r. 1918 — Lwów.
493. Maj Jan, rok ur. 1889, dyplom lek. wet. z r. 1915 — Warszawa.
494. Majka Bazyli, rok ur. 1885, dyplom lek. wet. z r. 1914 — Lwów.
495. Makar Roman, rok ur. 1890, dyplom lek. wet. z r. 1922 — Lwów.
496. Makowej Emilian, rok ur. 1908, dyplom lek. wet. z r. 1931 — Lwów.
497. Maksymowicz Marian Józef, rok u r. 1905, dyplom lek. wet. z r. 1931 — Lwów.
498. Maksymowicz Jarosław, rok ur. 1906, dyplom lek. wet. z r. 1931 — Lwów.
499. Malczewski Mieczysław, rok ur. 1893, dyplom lek. wet. z r. 1919 — Nowoczerkask.
500. Malicki Stefan, rok ur. 1879, dyplom lek. wet. z r. 1903 — Dorpat.
501. Malicki Wacław, rok ur. 1908, dyplom lek. wet. z r. 1933 — Warszawa.
502. Malina Witold Leopold, rok ur. 1882, dyplom lek. wet. z r. 1915 — Lwów.
503. Dr Mamczur Teodor, rok ur. 1895, dyplom lek. wet. z r. 1926 — Brno.
504. Maner Izrael, rok ur. 1896, dyplom lek. wet. z r. 1926 — Lwów.
505. Mann Izydor, rok ur. 1905, dyplom lek. wet. z r. 1931 — Brno.
506. Marcinkowski Wiktor, rok ur. 1903, dyplom lek. wet. z r. 1931 — Lwów.
507. Płk. Marczewski Marcin, rok ur. 1887, dyplom lek. wet. z r. 1912 — Warszawa.
508. Maricz Mieczysław Antoni, rok ur. 1911, dyplom lek. wet. z r. 1935 — Lwów.
509. Markowski Józef, rok ur. 1911, dyplom lek. wet. z r. 1938 — Warszawa.
510. Martyka Edward, rok ur. 1911, dyplom lek. wet. z r. 1938 — Warszawa.
511. Martysz Bazyli, rok ur. 1906, dyplom lek. wet. z r. 1936 — Warszawa.
512. Dr Marynowski Józef, rok ur. 1892, dyplom lek. wet. z r. 1920 — Lwów.
513. Dr Mass Ignacy Zbigniew, rok ur. 1899, dyplom lek. wet. z r. 1922 — Lwów.
514. Dr Maślak Eugeniusz, rok ur. 1907, dyplom lek. wet. z r. 1934 — Lwów.
515. Prof. Dr Maternowska Irena, rok ur. 1898, dyplom lek. wet. z r. 1928 — Lwów.
516. Matolski Leon, rok ur. 1891, dyplom lek. wet. z r. 1923 — Lwów.
517. Matuszewski Lucjan Wiktor, rok ur. 1869, dyplom lek. wet. z r. 1893 — Warszawa.
518. Matuszewski Mchał, rok ur. 1873, dyplom lek. wet. z r. 1895 — Lwów.
519. Mautner Maurycy, rok ur. 1909, dyplom lek. wet. z r. 1935 — Lwów.

520. Mazurkiewicz Paweł Maksymilian, rok ur. 1888, dyplom lek. wet. z r. 1914 — Warszawa.
521. Mazurkiewicz Janusz Wacław, rok ur. 1907, dyplom lek. wet. z r. 1933 — Lwów.
522. Mądziel Tadeusz, rok ur. 1891, dyplom lek. wet. z r. 1922 — Lwów.
523. Mechło Paweł, rok ur. 1910, dyplom lek. wet. z r. 1937 — Warszawa.
524. Dr Meister Gerhard, rok ur. 1910, dyplom lek. wet. z r. 1936 — Lwów.
525. Melnyk Jarosław, rok ur. 1902, dyplom lek. wet. z r. 1932 — Berlin.
526. Mendelcwejg Wulf, rok ur. 1909, dyplom lek. wet. z r. 1935 — Lwów.
527. Meringer Czesław, rok ur. 1890, dyplom lek. wet. z r. 1913 — Lwów.
528. Metelski Jan Tomasz, rok ur. 1898, dyplom lek. wet. z r. 1930 — Warszawa.
529. Dr Mglej Stanisław Florian.
530 Michajłowicz Jarosław, rok ur. 1900, dyplom lek. wet. z r. 1924 — Lwów.
531. Michalewicz Irydion, rok ur. 1902, dyplom lek. wet. z r. 1933 — Lwów.
532. Michalski Marian Jan, rok ur. 1913, dyplom lek. wet. z r. 1937 — Warszawa.
533. Michalski Adam Szczepan. rok ur. 1889, dyplom lek. wet. z r. 1916 — Warszawa.
534. Dr Michalski Stanisław Wojciech, rok ur. 1900, dyplom lek. wet. z r. 1927 — Lwów.
535. Dr Michelini Humbert, rok ur. 1887, dyplom lek. wet. z r. 1909 — Lwów.
536. Michna Stanisław, rok ur. 1907, dyplom lek. wet. z r. 1935 — Lwów.
537. Dr Miecik Władysław Wincenty, rok ur. 1873, dyplom lek. wet. z r. 1806 — Lwów.
538. Mierzwiński Tadeusz, rok ur. 1896, dyplom lek. wet. z r. 1927 — Lwów.
539. Mierzwiński Antoni, rok ur. 1908, dyplom lek. wet. z r. 1935 — Warszawa.
540. Mikiewicz Wojciech, rok ur. 1892, dyplom lek. wet. z r. 1915 — Lwów.
541. Dr Mikiłajewicz Daniel, rok ur. 1899, dyplom lek. wet. z r. 1926 — Wiedeń.
542. Mikołowicz Andrzej, rok ur. 1894, dyplom lek. wet. z r. 1925 — Lwów.
543. Milch Leon, rok ur. 1906, dyplom lek. wet. z r. 1934 — Lwów.
544. :Mindak Stanisław, rok ur. 1858, dyplom lek. wet. z r. 1982 — Berlin.
545. Mirkowski Jan. rok ur. 1882, dyplom lek. wet. z r. 1913 — Dorpat.
546. Mizera Kazimierz, rok ur. 1906, dyplom lek. wet. z r. 1937 — Warszawa.
547. Modliński Teodor, rok ur. 1869, dyplom lek. wet. z r. 1895 — Warszawa.
548. Mogilniacki Zdzisław, rok ur. 1870, dyplom lek. wet. z r. 1894 — Lwów.
549. Mojseowicz Konstanty, rok ur. 1887, dyplom lek. wet. z r. 1912 — Lwów.
550. Ppłk. Monderer Bronisław, rok ur. 1878, dyplom lek. wet. z r. 1900 — Lwów.
551. Dr Mondrzejewski Teofil, rok ur. 1908, dyplom lek. wet. z r. 1935 — Lwów.
552. Montag Henryk, rok ur. 1890, dyplom lek. wet. z r. 1920 — Lwów.
553. Dr Moraw Tadeusz Bronisław, rok ur. 1906, dyplom lek. wet. z r. 1930 — Lwów.
554. Morawski Władysław. rok ur. 1909, dyplom lek. wet. z r. 1934 — Lwów.
555. Moszczeński Zygmunt Bogdan Mieczysław, rok ur. 1909, dyplom lek. wet. z r. 1937 — Lwów.
556. Mroczkowski Leopold, rok ur. 1907, dyplom lek. wet. z r. 1936 — Lwów.
557. Mrozik Jan Florian, rok ur. 1881, dyplom lek. wet. z r. 1907 — Hannower.
558. Mrzygłodzki Jan, rok ur. 1891, dyplom lek. wet. z r. 1915 — Wiedeń.
559. Mucha Eugeniusz, rok ur. 1876, dyplom lek. wet. z r. 1902 — Berlin.
560. Müller Michał, rok ur. 1896, dyplom lek. wet. z r. 1937 — Lwów.
561. Murawiew Bazyli, rok ur. 1891, dyplom lek. wet. z r. 1917 — Dorpat.
562. Murawski Tadeusz, rok ur. 1909, dyplom lek. wet. z r 1934 — Lwów.
563. Murenko Witold, rok ur. 1913, dyplom lek. wet. z r. 1937 — Lwów.
564. Musielak Roman, rok ur. 1907, dyplom lek. wet. z r. 1936 — Lwów.
565. Mutt Bolesław, rok ur. 1873, dyplom lek. wet. z r. 1901 — Dorpat.
566. Nachowski Antoni, rok ur. 1908, dyplom lek. wet. z r. 1933 — Warszawa.
567. Nagoszewer Józef. rok ur. 1905, dyplom lek. wet. z r. 1933 — Warszawa.
568. Naruszewicz Aleksy, rok ur. 1884, dyplom lek. wet. z r. 1922 — Lwów.
569. Naumyk Franciszek Marian, rok ur. 1907, dyplom lek. wet. z r. 1934 — Lwów.
570. Nawrocki Edward, rok ur. 1888, dyplom lek. wet. z r. 1913 — Lwów.
571. Neczyporenko-Neczyporuk Artens, rok ur. 1888, dyplom lek. wet. z r. 1928 — Warszawa.
572. Neff Jan, rok ur. 1891, dyplom lek. wet. z r. 1914 — Giesen.
573. Netsiuk Dyonizy Jan, rok ur. 1904, dyplom lek. wet. z r. 1935 — Lwów.
574. Neufeld Paulina, rok ur. 1910, dyplom lek. wet. z r. 1937 — Warszawa.
575. Neumann Juda, rok ur. 1890, dyplom lek. wet. z r. 1924 — Lwów.
576. Niec Roman Ludwik Jan, rok ur. 1912, dyplom lek. wet. z r. 1938 — Lwów.
577. Nieciecki Wiktor. rok ur. 1900, dyplom lek. wet. z r. 1936 — Lwów.
578. Niedzielski Tadeusz, rok ur. 1905, dyplom lek. wet. z r. 1931 — Warszawa.
579. Dr Niesłańczyk Alojzy, rok ur. 1888, dyplom lek. wet. z r. 1915 — Giessen.
580. Nieszczeretow Samson, rok ur. 1874, dyplom lek. wet. z r. 1901 — Warszawa.
581. Nikolski Antoni, rok ur. 1889, dyplom lek. wet. z r. 1937 — Warszawa.
582. Niwiński Henryk Marek, rok ur. 1909, dyplom lek. wet. z r. 1937 — Warszawa.
583. Nowak Marian, rok ur. 1891, dyplom lek. wet. z r. 1922 — Lwów.
584. Nowakowski Stanisław, rok ur. 1884, dyplom lek. wet. z r. 1913 — Lwów.

585. Dr Nowara Jerzy Franciszek, rok ur. 1907, dyplom lek. wet. z r. 1931 — Lwów.
586. Dr fil. Nowicki Eugeniusz, rok ur. 1909. dyplom lek. wet. z r. 1936 — Lwów.
587. Nowicki Mieczysław Adam, rok ur. 1903, dyplom lek. wet. z r. 1931 — Lwów.
588. Nowicki Bogumił Dyonizy, rok ur. 1907, dyplom lek. wet. z r. 1930 — Warszawa.
589. Nowicki Rudolf Wiktor, rok ur. 1904, dyplom lek. wet. z r. 1933 — Lwów.
590. Nowodworski Ignacy. rok ur. 1874. dyplom lek. wet. z r. 1907 — Warszawa.
591. Nowodworski Teofil, rok ur. 1882, dyplom lek. wet. z r. 1914 — Warszawa.
592. Nussbaum Speiser-Nisson, rok ur. 1885, dyplom lek. wet. z r. 1912 — Lwów.
593. Dr Obitz Kurt-Alfred, rok ur. 1907, dyplom lek. wet. z r. 1930 — Berlin.
594. Offerman Dawid, rok ur. 1914. dyplom lek. wet. z r. 1938 — Warszawa.
595. Olbrycht Piotr, rok ur. 1858. dyplom lek. wet. z r. 1885 — Lwów.
596. Oleś Jan, rok ur. 1903. dyplom lek. wet. z r. 1929 — Warszawa.
597. Olszewski Jan Julian, rok ur. 1884. dyplom lek. wet. z r. 1908 — Lwów.
598. Orlikowski Czesław Józef, rok ur. 1888. dyplom lek. wet. z r. 1914 — Warszawa.
599. Orłowski Kazimierz, rok ur. 1904, dyplom lek. wet. z r 1933 — Warszawa.
600. Ostaszewski Józef, rok ur. 1871, dyplom lek. wet. z r. 1894 — Warszawa.
601. Ostrowski Stefan Ryszard, rok ur. 1905. dyplom lek. wet. z r. 1932 — Warszawa.
602. Mjr. Otto Edmund, rok ur. 1881, dyplom lek. wet. z r. 1911 — Dorpat.
603. Ozga Tadeusz Michał, rok ur. 1906. dyplom lek. wet. z r. 1935 — Lwów.
604 Ozimkiewicz Leon Dominik, rok ur. 1904. dyplom lek. wet. z r. 1929 — Warszawa.
605. Paciorkowski Leon Longin, rok ur. 1911. dyplom lek. wet. z r. 1936 — Warszawa.
606. Pajkus Zenon. rok ur. 1900, dyplom lek. wet. z r. 1925 — Lwów.
607. Pankiewicz Stanisław Jan, rok ur. 1890, dyplom lek. wet. z r. 1930 — Warszawa.
608. Papara Włodzimierz. rok ur. 1908. dyplom lek. wet. z r. 1933 — Lwów.
609. Parysek Marian, rok ur. 1933, dyplom lek. wet. z r. 1937 — Warszawa.
610. Pasicznyk Bazyli, rok ur. 1904, dyplom lek. wet. z r. 1937 — Warszawa.
611. Paul Aleksander, rok ur. 1885, dyplom lek. wet. z r. 1914 — Dorpat.
612. Dr Pawlas Jan, rok ur. 1905. dyplom lek. wet. z r. 1932 — Berno.
613. Pawłowicz Aleksy, rok ur. 1895, dyplom lek. wet. z r. 1918 — Nowoczerkask.
614. Pawłowski Czesław Dominik, rok ur. 1908. dyplom lek. wet. z r. 1935 — Lwów.
615. Pełeński Włodzimierz Jarosław. rok ur. 1900. dyplom lek. wet. z r. 1929 — Brno.
616. Pensak Marian Jan, rok ur. 1902. dyplom lek. wet. z r. 1931 — Lwów.
617. Perczyński Piotr, rok ur. 1910, dyplom lek. wet. z r. 1938 — Lwów.
618. Perednia Jerzy Marian, rok ur. 1909, dyplom lek. wet. z r. 1936 — Warszawa.
619. Perepeliński Eugeniusz Jarosław, rok ur. 1905, dyplom lek. wet. z r. 1932 — Lwów.
620. Dr Perkowski Hipolit, rok ur. 1896, dyplom lek. wet. z r. 1924 — Lwów.
621. Petkunas Romuald, rok ur. 1891, dyplom lek. wet. z r. 1919 — Nowoczerkask.
622. Petrykiewicz Emilian, rok ur. 1899, dyplom lek. wet. z r. 1930 — Brno.
623. Petryna Bazyli, rok ur. 1907, dyplom lek. wet. z r. 1935 — Lwów.
624. Pęski Marek, rok ur. 1882, dyplom lek. wet. z r. 1911 — Charków.
625. Piątkowski Edward Leon, rok ur. 1899, dyplom lek. wet. z r. 1926 — Lwów.
626. Piechocki Witold, rok ur. 1908, dyplom lek. wet. z r. 1937 — Warszawa.
627. Piekarski Dymitr, rok ur. 1880, dyplom lek. wet. z r. 1909 — Charków.
628. Pielok Augustyn, rok ur. 1892, dyplom lek. wet. z r. 1929 — Berlin.
629. Pieńkowski Euzebiusz Feliks, rok ur. 1909, dyplom lek. wet. z r. 1936 — Warszawa.
630. Pietraszko Stanisław Konstanty, rok ur. 1909. dyplom lek. wet. z r. 1935 — Lwów.
631 Pietrzak Jan.
632. Piechowicz Jarosław, rok ur. 1909, dyplom lek. wet. z r. 1935 — Lwów.
633. Piniński Antoni, rok ur. 1871, dyplom lek. wet. z r. 1900 — Dorpat.
634. Pinkus Jehoszej-Bencyon, rok ur. 1902, dyplom lek. wet. z r. 1930 — Warszawa.
635. Pióro Piotr, rok ur. 1906, dyplom lek. wet. z r. 1933 — Warszawa.
636. Piotrowicz Jakub Stanisław, rok ur. 1871, dyplom lek. wet. z r. 1895 — Lwów.
637. Dr Piotrowski Stefan, rok ur. 1881. dyplom lek. wet. z r. 1906 — Monachium.
638. Piotrowska Jeske Walentyna, rok ur. 1908, dyplom lek. wet. z r. 1935 — Warszawa.
639. Pitułej Piotr, rok ur. 1870, dyplom lek. wet. z r. 1989 — Lwów.
640. Płocharski Jan Adam, rok ur. 1910. dyplom lek. wet. z r. 1938 — Warszawa.
641. Płochecki Stefan, rok ur. 1881, dyplom lek. wet. z r. 1911 — Dorpat.
642. Podgórski Leon Juliusz, rok ur. 1871. dyplom lek. wet. z r. 1895 — Dorpat.
643. Podkościelny Andrzej, rok ur. 1908, dyplom lek. wet. z r. 1936 — Warszawa.
644. Podowski Ignacy Jerzy, rok ur. 1905. dyplom lek. wet. z r. 1931 — Lwów.
645. Pohorecki Roman, rok ur. 1901. dyplom lek. wet. z r. 1932 — Lwów.
646. Polakow Włodzimierz, rok ur. 1893, dyplom lek. wet. z r. 1930 — Warszawa.
647. Polankiewicz Stefan, rok ur. 1899, dyplom lek. wet. z r. 1927 — Lwów.
648. Polański Maksym, rok ur. 1909. dyplom lek. wet. z r. 1934 — Warszawa.

649. Polański Roman Aleksander, rok ur. 1906, dyplom lek. wet. z r. 1936 — Warszawa.
650. Połujański Paweł, rok ur. 1908, dyplom lek. wet. z r. 1937 — Warszawa.
651. Pomirko Wołdzimierz, rok ur. 1905, dyplom lek. wet. z r. 1905, dyplom lek. wet. z r. 1931 — Lwów.
652. Dr Pommrich Gotthold Moritz Wilibald Władybóg, rok ur. 1877. dyplom lek. wet. z r. 1905 — Drezno.
653. Pomorski Eugeniusz, rok ur. 1903, dyplom lek. wet. z r. 1935 — Warszawa.
654. Ponicki Franciszek, rok ur. 1865, dyplom lek. wet. z r. 1889 — Lwów.
655. Popiel-Oleśkiewicz Szymon, rok ur. 1898, dyplom lek. wet. z r. 1930 — Warszawa.
656. Popiołek Linus Anatol, rok ur. 1890, dyplom lek. wet. z r. 1915 — Lwów.
657. Popławski Gracjan Stanisław, rok ur. 1868, dyplom lek. wet. z r. 1895 — Warszawa.
658. Popow Piotr, rok ur. 1882, dyplom lek. wet. z r. 1909 — Kazań.
659. Postępski Władysław Roman, rok ur. 1905, dyplom lek. wet. z r. 1931 — Lwów.
660. Prasoł Jan Andrzej, rok ur. 1900. dyplom lek. wet. z r. 1932 — Lwów.
661. Presser Henryk, rok ur. 1892, dyplom lek. wet. wet. z r. 1913 — Lwów.
662. Pręczkowski Zygmunt, rok ur. 1881, dyplom lek. wet. z r. 1881, dyplom lek. wet. z r. 1909 — Dorpat.
663. Płk. Dr Probst Jan Wilhelm, rok ur. 1889, dyplom lek. wet. z r. 1920 — Lwów.
664. Prokopowicz Włodzimierz. rok ur. 1865, dyplom lek. wet. z r. 1892 — Warszawa.
665. Promiński Leon, rok ur. 1877, dyplom lek. wet. z r. 1898 — Lwów.
666. Próchnicki Tadeusz, rok ur. 1885, dyplom lek. wet. z r. 1913 — Warszawa.
667. Prychidko Michał, rok ur. 1905, dyplom lek. wet. z r. 1931 — Lwów.
668. Prydatkiewicz Michał, rok ur. 1882, dyplom lek. wet. z r. 1910 — Lwów.
669. Przegaliński Leon Stanisław, rok ur. 1868, dyplom lek. wet. z r. 1893 — Warszawa.
670. Przestaszewski Roman, rok ur. 1889, dyplom lek. wet. z r. 1915 — Wiedeń.
671. Przybyłkiewicz Stefan Baletazar, rok ur. 1873, dyplom lek. wet. z r. 1897 — Lwów.
672. Przybyło Bronisław, rok ur 1891, dyplom lek. wet. z r. 1918 — Lwów.
673. Dr. Ptoszek Alfred, rok ur. 1912, dyplom lek. wet. z r. 1937 — Berno.
674. Puczkowski Jan, rok ur. 1878, dyplom lek. wet. z r. 1906 — Dorpat.
675. Puczniewski Hieronim, rok ur. 1889, dyplom lek. wet. z r. 1916 — Warszawa.
676. Pumpiański Rafael, rok ur. 1908, dyplom lek. wet. z r. 1931 — Warszawa.
677. Puzyna Julian, rok ur. 1889, dyplom lek. wet. z r. 1915 — Dorpat.
678. Dr Pyszkowski Kazimierz Marian, rok ur. 1910, dyplom lek. wet. z r. 1933 — Warszawa.
679. Rabinowicz Saul, rok ur. 1910, dyplom lek. wet. z r. 1936 — Lwów.
680. Rachwał Piotr, rok ur. 1884, dyplom lek. wet. z r. 1912 — Lwów.
681. Rachwał Gwinon Marian rok ur. 1906, dyplom lek. wet. z r. 1934 — Lwów.
682. Radkiewicz Lubomir Arsenij, rok ur. 1900, dyplom 1933 — Lwów.
683. Radkiewicz Marian, rok 1882, dyplom lek. wet. z r. 1911 — Dorpat.
684. Radomski Sylwester Jan, rok ur. 1905, dyplom lek. wet. z r. 1935 — Lwów.
685. Radomski Mieczysław Lucjan, rok ur. 1901, dyplom lek. wet z r. 1928 — Warszawa.
686. Dr. Radtke Aleksander Józef, rok ur. 1893, dyplom z r. 1922 — Berlin.
687. Rafalski Mikołaj, rok ur. 1888, dyplom lek. wet. z r. 1913 — Dorpat.
688. Dr. Rafiński Karol, rok ur. 1901, dyplom lek. wet. z r. 1934 — Lwów.
689. Rejchenberg Beniamin Bernard, rok ur. 1902, dyplom lek. wet. z r. 1929 — Warszawa.
690. Rajcher Artur, rok ur. 1900 dyplom lek. wet. z r. 1928 — Warszawa.
691. Rakower Abraham, rok ur. 1906, dyplom lek. wet. z r. 1929 — Warszawa.
692. Rakower Pesach Meir, rok ur. 1907, dyplom lek. wet. z r. 1930 — Warszawa.
693. Rakowski Kazimierz, rok ur. 1908, dyplom lek. wet. z r. 1934 — Warszawa.
694. Rapoport Jakub, rok ur. 1909, dyplom lek. wet. z r. 1936 — Warszawa.
695. Rastawiecki Andrzej, rok ur. 1902. dyplom lek. wet. z r. 1933 — Lwów.
696. Dr. Rath Maksymilian, rok ur. 1907, dyplom lek. wet. z r. 1935 — Lwów.
697. Reich Adolf Maksymilian. rok ur. 1907, dyplom z r. 1931 — Lwów.
698. Reszczyński Władysław Adam, rok ur. 1910, dyplom z r. 1938 — Lwów.
699. Rhein Józef, rok ur. 1867, dyplom lek. wet. z r. 1897 — Wiedeń.
700. Rolbiecki Piotr, rok ur. 1908, dyplom z r. 1937 — Warszawa.
701. Rosenberg Salomon, rok ur. 1893, dyplom lek. wet. z r. 1929 — Lwów.
702. Rosenstock Edmund, rok ur. 1891, dyplom lek. wet. z r. 1921 — Wiedeń.
703. Rosiński Walenty Bolesław, rok ur. 1907, dyplom z r. 1931 — Warszawa.
704. Roszczak Stanisław, rok ur. 1901, dyplom lek. wet. z r. 1927 — Lwów.
705. Roszek Kazimierz, rok ur. 1912, dyplom lek. wet. z r. 1936 — Lwów.
706. Rotter Maksymilian, rok ur. 1899, dyplom lek. wet. z r. 1927 — Lwów.
707. Rubanowicz Eugeniusz, rok ur. 1877, dyplom lek. wet. z r 1915 — Charków.
708. Rucha Joachim, rok ur. 1888, dyplom lek. wet. z r. 1920 — Berlin.
709. Rudnicki Władysław, rok ur. 1872, dyplom lek. wet. z r. 1895 — Lwów.
710. Rupp Ryszard, rok ur. 1888, dyplom lek. wet. z r. 1913 — Lwów.
711. Ruszczycki Mirosław, rok ur. 1913. dyplom lek. wet. z r. 1936 — Lwów.

712. Rutkowska Anna ur. Terpiłowska, rok ur. 1910, dyplom lek. wet. z r. 1935 — Warszawa.
713. Dr. Rutkowski Walerian, rok ur. 1905, dyplom lek. wet. z r. 1933 — Warszawa.
714. Rutkowski Stanisław, rok ur. 1910, dyplom lek. wet. z r. 1936 — Warszawa.
715. Ryczkowski Władysław, rok ur. 1905, dyplom lek. wet. z r. 1931 — Warszawa.
716. Rykowski Kazimierz rok ur. 1882, dyplom lek. wet. z r. 1908 — Lwów.
717. Rymkiewicz Mieczysław, rok ur. 1884, dyplom lek. wet. z r. 1913 — Dorpat.
718. Rymaszewski Olgierd, rok ur. 1914, dyplom lek. wet. z r. 1938 — Warszawa.
719. Rytel Antoni Wiktor, rok ur. 1908, dyplom lek. wet. z r. 1933 — Warszawa.
720. Rywacki Edward, rok ur. 1907, dyplom lek. wet. z r. 1931 — Warszawa.
721. Sacharewicz Piotr, rok ur. 1882 dyplom lek. wet. z r. 1908 — Charków.
722. Sachno Roman, rok ur. 1901, dyplom lek. wet. z r. 1930 — Lwów.
723. Sadlak Paweł, rok ur. 1909, dyplom lek. wet. z r. 1936 — Lwów.
724. Sadowicz Bolesław Ludgrad Joachim, rok ur. 1862, dyplom lek. wet. 1890, Warszawa.
725. Sadownik Stanisław, rok ur. 1882, dyplom lek. wet. z r. 1910 — Dorpat.
726. Sadowski Tadeusz, rok ur. 1909, dyplom lek. wet. zr. 1935 — Lwów.
727. Saenger Franciszek Teodor, rok ur. 1878, dyplom lek. wet. z r. 1904 — Giesen.
728. Sagan Andrzej, rok ur. 1867, dyplom lek. wet. z r. 1895 — Lwów.
729. Sałęga Wiktor, rok ur. 1890, dyplom lek. wet. z r. 1918 — Nowoczerkask.
730. Samosiej Roman Marian, rok ur. 1911, dyplom lek. wet. z r. 1935 — Lwów.
731. Sapeta Bronisław, rok ur. 1894, dyplom lek. wet. z r. 1923 — Lwów.
732. Saphir Salman, rok ur. 1892, dyplom lek. wet. z r. 1913 — Wiedeń.
733. Dr. Sarnowiec Władysław, rok ur. 1894, dyplom lek. wet. z r. 1920 — Charków.
734. Sawczuk Aleksander, rok ur. 1913, dyplom lek. wet. z r. 1937 — Lwów.
735. Schimel Norbert Henryk, rok ur. 1899, dyplom lek. wet. z r. 1928 — Lwów.
736. Schimmer Leon, rok ur. 1871, dyplom lek. wet. z r. 1894 — Lwów.
737. Schleisinger Leon, rok ur. 1897, dyplom lek. wet. z r. 1925 — Lwów.
738. Dr. Schlieter Hans, rok ur. 1904, dyplom lek. wet. z r. 1928 — Berlin.
739. Schmidt Antoni, rok ur. 1902, dyplom lek. wet. z r. 1930 — Lwów.
740. Schmidt Arwet, rok ur. 1891, dyplom lek. wet. z .r 1916 — Hannower.
741. Schmutz Jonasz, rok ur. 1887, dyplom lek. wet. z r. 1913 — Lwów.
742. Schnee Józef, rok ur. 1909, dyplom lek. wet. z r. 1934 — Lwów.
743. Dr. Schneider Ernest Maks, rok ur. 1905, dyplom z r. 1930 — Hannower.
744. Scholta Józef, rok ur. 1907, dyplom lek. wet. z r. 1930 — Lwów.
745. Schönborn Piotr Paweł, rok ur. 1883 dyplom lek. wet. z r. 1909 — Lwów.
746. Schott Alfred Henryk, rok ur. 1902, dyplom lek. wet. z r. 1931 — Lwów.
747. Schreier Marek, rok ur. 1914, dyplom lek. wet. z r. 1938 — Lwów.
748. Schröter Herman, rok ur. 1909, dyplom lek. wet. z r. 1938 — Lwów.
749. Schultz Rajmund Jan, rok ur. 1906, dyplom lek. wet. z r. 1938 — Warszawa.
750. Dr. Schutz Paweł, rok ur. 1882, dyplom lek. wet. z r. 1907 — Berlin.
751. Schwager Gotthold, rok ur. 1902, dyplom lek. wet. z r. 1930 — Lwów.
752. Dr. Schwartz Eugeniusz, rok ur. 1883, dyplom lek. wet. z r. 1907 — Berlin.
753. Dr. Schwarz Fryderyk Jerzy, rok ur. 1899, dyplom z r. 1931 — Lwów.
754. Schwarz Klaudiusz Wilhelm, rok ur. 1907, dyplom lek. wet. z r. 1931 — Lwów.
755. Schweitzer Emil, rok ur. 1912, dyplom lek. wet. z r. 1938 — Lwów.
756. Semel Adolf, rok ur. 1895, dyplom lek. wet. z r. 1923 — Lwów.
757. Semków Roman Andrzej, rok ur. 1907, dyplom lek. wet. z r. 1934 — Lwów.
758. Dr. Semsch Franciszek, rok ur. 1901, dyplom lek. wet z r. 1926 — Lwów.
759. Senator Eugeniusz Józef, rok ur. 1906, dyplom lek. wet z r. 1935 — Lwów.
760. Mjr. Seroczyński Jan, rok ur. 1884, rok ur. 1915 — Warszawa.
761. Serwa Józef, rok ur. 1868, dyplom lek. wet. z r. 1892 — Lwów.
762. Sęk Tadeusz, rok ur. 1889, dyplom lek. wet. z r. 1921 — Lwów.
763. Siwawko Stefan, rok ur. 1907, dyplom lek. wet. z r. 1936 — Lwów.
764. Sidełko Seweryn, rok ur. 1885, dyplom lek. wet. z r. 1911 — Lwów.
765. Sidorczuk Jan, rok ur. 1910, dyplom lek. wet. z r. 1937 — Warszawa.
766. Siemiatowski Mikołaj, rok ur. 1898, dyplom lek. wet. z r. 1917 — Nowoczerkask.
767. Dr. Sienczewski Roman Jan, rok ur. 1889, dyplom z r. 1916 — Moskwa.
768. Skalski Piotr, rok ur. 1902, dyplom lek. wet. z r. 1930 — Warszawa.
769. Skibiński Czesław, rok ur. 1904, dyplom lek. wet. z r. 1934 — Warszawa.
770. Skoczek Kazimierz Alojzy Józef, rok ur. 1904, dyplom lek. wet. z r. 1936 — Lwów.
771. Skoczyński Hipolit, rok ur. 1865, dyplom lek. wet. z r. 1889 — Warszawa.
772. Skorobohatyj Włodzimierz Mirosław, rok ur. 1909, dyplom lek. wet. z r. 1937 — Lwów.
773. Skorski Władysław, rok ur. 1905, dyplom lek. wet. z r. 1931 — Lwów.
774. Dr. Skotnicki Aleksander, rok ur. 1902, dyplom lek. wet. z r. 1929 — Warszawa
775. Dr. prof. Skowroński Wincenty, rok ur. 1899, dyplom lek. wet. z r. 1928 — Lwów.

SKOROWIDZ PRZEPISÓW PRAWNYCH WYDANYCH W ROKU 1949
dotyczących lub mogących mieć znaczenie dla służby wet.

Dział IA — Przepisy ogólne

Biegli — należności w sprawach cywilnych — patrz należności.

Diety — patrz podróże służbowe.

Dodatki — funkcyjne, służbowe, wyrównawcze — patrz uposażenia.

Komisje odwoławcze przy izbach skarbowych — patrz podatkowe postępowanie.

Mieszkania pracowników — Uchwała Rady Ministrów z dnia 26.III.49 r. o zasadach i trybie zaspakajania potrzeb mieszkaniowych pracowników urzędów i instytucji państwowych — Mon. Pol. Nr A-20, poz. 292.

Należności świadków, biegłych — Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18.III.49 o zmianie rozp. Min. Spraw. z dnia 30.VIII.45 o należnościach świadków, biegłych (tłumaczów) i stron w sprawach cywilnych — Dz. U.R.P. Nr 15, poz. 99.

Nieruchomości — nabywanie i przekazywanie: Dekret z dnia 26.IV.49 r. o nabywaniu i przekazywaniu nieruchomości dla realizacji narodowych planów gospodarczych — Dz. U.R.P. Nr 27, poz. 197.

Noclegu koszty — patrz podróże służbowe.

Opłata skarbowa — Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 29.IX.49 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu dekretu z dnia 3.II.47 r. o opłacie skarbowej — Dz. U.R.P, Nr 53, poz.. 419.

Oszczędzanie społeczne — Ustawa z dnia 9.III.49 r. o zmianie ustawy z dnia 30.I.48 r. o obowiązku społecznego oszczędzania — Dz. U.R.P. Nr 21, poz. 136.

Państwowa służba cywilna — Obwieszczenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 8.I.49 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 17.II.22 r. o państwowej służbie cywilnej — Dz. U.R.P. Nr 11, poz. 72.

Państwowe Gospodarstwa Rolne — Zarządzenie Ministra Roln. i R.R. z dnia 29.III.49 r. wydane w porozumieniu z Min. Skarbu i Prezesem Centr. Urzędu Planowania o utworzeniu Centralnego Zarządu P.G.R. — Mon. Pol. Nr A-19, poz. 286.

Podatek dochodowy — Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 19.II.49 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 25.X.48 r. o podatku dochodowym — Dz. U.R.P. Nr 17, poz. 105.

Podatek obrotowy — Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 8.III.49 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 25.X.48 r. o podatku obrotowym — Dz. U.R.P. Nr 17, poz. 108.

Podatek od wynagrodzeń — Ustawa z dnia 4.II.49 r. o podatku od wynagrodzeń — Dz. U.R.P. Nr 7, poz. 41.
Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 17.III.49 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 4.II.49 r. o podatku od wynagrodzeń — Dz. U.R.P. Nr 15, poz. 98.

Podatkowe postępowanie — komisje odwoławcze przy izbach skarbowych: Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 27.XII.48 r. o organizacji i zakresie działania komisji odwoławczych przy Izbach skarbowych — Dz. U.R.P. z 48 r. Nr 62, poz. 489, Życie Wet. Nr 1. Zmiana — Dz. U.R.P. Nr 65, poz. 525.

Podróże służbowe — diety i koszty noclegów: Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 17.III.49 r. w sprawie wysokości diet i kosztów noclegu przy podróżach służbowych. delegacjach i przeniesieniach poza granicami kraju — Mon. Pol. Nr A-18, poz. 233. Zmiana powyższego zarządzenia — Mon. Pol. Nr A-60, poz. 810.

Podróże służbowe własnym środkiem lokomocji — Pismo okólne M.A.P. z dnia 25.VI.49 r. Podróże służbowe własnym środkiem lokomocji — Dz. Urz. M.A.P. Nr 30, poz. 197.

Rodzinny zasiłek — patrz uposażenia.

Ryczałtowe wynagrodzenia — patrz uposażenia.

Samochody osobowe — zasady używania: Zarządzenie M.A.P. z dnia 23.III.49 r. w sprawie zasad używania samochodów osobowych będących w posiadaniu władz i urzędów administracji ogólnej oraz samorządu terytorialnego — Dz. Urz. M.A.P. Nr 15, poz. 72.

Samochody — dzierżawa: Pismo okólne M.A.P. z dnia 17.XII.49 r. L. Org: IX-12-8001/1. Samochody osobowe i motocykle — dzierżawa — Dz. Urz. M.A.P. Nr 54, poz. 403.

Samochodowi pracownicy — patrz uposażenia.

Skarbowa opłata — patrz opłata skarbowa.

Skarbowa ustawa — Ustawa skarbowa z dnia 30.III.49 r. na rok 1949 — Dz. U.R.P. Nr 22, poz. 151..
Zmiana — Dz. U.R.P. Nr 66, poz. 538.

Służba cywilna — patrz państwowa służba cywilna.

Statystyka rolna — Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2. VIII. 49 r. w sprawie statystyki produkcji rolnej — Dz. U. R P. Nr 47 poz 353.

Ubezpieczenia — Zarządzenie Min. Pracy i Opieki Społecznej z dnia 21.II.49 r. w sprawie ustalenia wysokości zarobku stanowiącego najniższą podstawę wymiaru świadczeń i wkładek ubezpieczeniowych — Mon. Pol. Nr A — 14, poz 194

Uposażenia — Ustawa z dnia 4.II.49 r. o uposażeniu pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich — Dz. U. R. P. Nr 7 poz 39.

Uposażenie zasadnicze i dodatki lokalne:
Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19.II.49 r. w sprawie kwot uposażenia zasadniczego i dodatków lokalnych dla pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin wiejskich i miejskich — Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 82.

Dodatki funkcyjne i służbowe:
Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19.II.49 r. w sprawie dodatków funkcyjnych i służbowych dla pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 94.

Zmiana rozporządzenia w sprawie dodatków funkcyjnych i służbowych — Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 98.

Dodatek wyrównawczy:
Uchwała Rady Ministrów z dnia 19.II.49 r. w sprawie przejściowego dodatku wyrównawczego dla pracowników państwowych i samorządowych oraz wiceprezydentów miasta st. Warszawy — Mon. Pol. Nr A — 13, poz. 151.

Wynagrodzenia ryczałtowe:
Uchwała Rady Ministrów z dnia 19.II.49 r. w sprawie ryczałtowego wynagrodzenia pracowników państwowych i samorządowych — Mon. Pol. Nr A — 13, poz 152 i Nr A — 21, poz. 303.

Uposażenia kierowców samochodowych:
Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19.II.49 r. w sprawie uposażenia pracowników państwowych i samorządowych zatrudnionych w charakterze kierowców samochodowych oraz wartowników i dozorców — Dz. U. R. P. Nr 14, poz, 91.
Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 18.IV.49 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Administacji Publicznej oraz Pracy i Opieki Społecznej w sprawie wynagrodzenia kierowców i innych pracowników samochodowych — Mon. Pol. Nr A — 40, poz. 561.

Zasiłek rodzinny:
Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 23.II.49 r. w sprawie wysokości zasiłku rodzinnego — Dz. U. R. P. Nr 18. poz. 124.

Ustawa Skarbowa — patrz skarbowa ustawa.

Używanie samochodów — patrz samochody.

Wynagrodzenia — patrz uposażenia.

Zasiłek rodzinny — patrz uposażenia.

Dział IB — Przepisy ogólne weterynaryjne

Absolwenci —
wezwanie Min. Rol. i R. R.
Wezwanie Ministra Rolnictwa i R. R. z dnia 10.XII.49 r. Nr W. A. III — 2/5 do zgłaszania się do pracy— Ż. W. Nr 2—3 z 1950 r.

Administrowanie wydatkami — patrz wydatki.

Dowody tożsamości koni — patrz konie.

Konie —
opis koni — wytyczne:
Pismo okólne Min. Rol. i R. R. z dnia 11.V.49 r, zalecające stosowanie przez służbę wet. wytycznych M. O. N. przy opisie koni — Ż. W. Nr 4—5.
Opłaty za dowody tożsamości:
Pismo okólne Mn. Rol. i R. R. z dnia 19.X.48 r. Nr W. H. II — 14/10 w sprawie opłat za tymczasowe dowody tożsamości koni Ż. W. Nr 4—5.
Opłaty za duplikaty dowodów tożsamości:
Pismo okólne M. A. P. z dnia 17.XII 49 r. Nr Wojsk. 1569 — Opłaty za duplikaty dowodów tożsamości koni — Dz. Urz. M. A. P. Nr 54 poz. 402.

Lekarze wet. — rozmieszczenie — patrz rozmieszczenie.
— zasiłki — patrz zasiłki,
— oficerowie — praktyka — patrz praktyka

Oficerowie — lekarze wet. — wykonywanie praktyki prywatnej — patrz praktyka.

Opis koni — patrz konie.

Opłaty za dowody tożsamości koni — patrz konie.

Podział obszaru Państwa na rejony wet. — patrz rozmieszczenie lek. wet.

Praktyka prywatna oficerów lek. wet. —
Wykonywanie praktyki prywatnej przez oficerów lek. wet. Dz Rozk. MON Nr 3 z dnia 19.II.49 r. poz. 26, Ż. W. Nr 2 — 3.

Rejony wet. — patrz rozmieszczenie.

Rozmieszczenie lek. wet.
Ustawa z dnia 7.IV.49 r. o planowym rozmieszczeniu lekarzy weterynaryjnych. — Dz. U. R. P. Nr 25 poz. 178, Ż. W. Nr 10.
podział na rejony:
Zarządzenie Ministra Rol. i R. R. z dnia 11.VII. 49 r. w sprawie podziału obszaru Państwa na rejony weterynaryjne i ustalenie liczby lekarzy wet. dopuszczonych do wykonywania praktyki w tych rejonach — Mon. Pol. Nr A — 56, poz. 753.

Technicy wet. —
zakres pracy:
Pismo z dnia 22.XII.49 r. N. W. A. III — 2/6 w sprawie zakresu pracy techników weterynaryjnych — Ż. W. Nr 2—3 z 1950 r.

Wydatki —
administrowanie wydatkami zespolonych organów Min. Rol. i R. R.:
Zarządzenie Ministrów: Administracji Publicznej oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 15.X.49 r. w sprawie administrowania wydatkami osobowymi i rzeczowo-adminstracyjnymi oraz załatwiania spraw osobowych zespolonych organów Min. Rol. i R. R. — Dz. Urz. Min. Rol. i R. R. — Nr 17 poz. 89.

Zasiłki dla przesiedlających się lekarzy wet. —
Zarządzenie Ministra Rolnictwa i R. R. z dnia 11.XI.49 r. w sprawie wysokości i warunków wypłaty zasiłków dla lek. wet. przesiedlających się do wyznaczonych im rejonów—Mon. Pol. Nr A — 96 poz. 1145, Ż. W. Nr 2—3 z 1950 r.

Zespolone organy Min.Rol. i R. R. — wydatki — patrz wydatki.

Dział II—Zwalczanie zaraźliwych chorób zwierzęcych.

do obrotu surowicy wysokowartościowej przeciw różycy — Dz. Urz. Min. Rol. i R. R. Nr 7, poz. 31, Ż. W. Nr 8 — 9.

sprawozdania ze sprzedaży surowic w aptekach:

Pismo okólne Min. Rol. i R. R. z dnia 16.VII. 49 r. Nr W. Z. III — 9/98 w sprawie nadsyłania sprawozdań ze sprzedaży surowicy zwolnionej z reglamentacji w aptekach prowincjonalnych — Dz. Urz. Min. Rol. i R. R. Nr 13 poz. 73:

Szczepienia — patrz nazwy odnośnych jednostek chorobowych.

Szelestnica —

szczepienia:

Pismo okólne Min. Rol. i R. R. z dnia 2.III.49 r. Nr W. Z. II — 5/2 w sprawie szczepień przeciw szelestnicy na koszt Skarbu Państwa Ż. W. Nr 2 — 3.

Trzoda chlewna — znakowanie — patrz znakowanie.

Trzoda chlewna — tucz — patrz tucz.

Tucz przemysłowy trzody chlewnej —

Pismo okólne Min. Rol. i R. R. z dnia 27. VI. 49 r. Nr W. Z. III — 1/24 w sprawie przemysłowego tuczu trzody chlewnej Ż. W. Nr 10.

Udział przodowników wet. w szczepieniach przeciwpomorowych kur — patrz pomór kur.

Wąglik —

szczepienia:

Pismo okólne Min. Rol. i R. R. z dnia 1.III. 49 r. Nr W. Z. II — 4/3 w sprawie poprawek w instrukcji o szczepieniach przeciwwąglikowych — Ż. W. Nr 2 — 3 .

Pismo okólne Min. Rol. i R. R. z dnia 26.II.49 r. Nr W. Z. II — 4/4 w sprawie szczepień przeciwwąglikowych na koszt Skarbu Państwa Ż. W. Nr 2 — 3.

W. Ż. H. W. —

obsługiwanie terenu:

Pismo okólne Min. Rol. i R. R. z dnia 8.I.49 r. Nr W. Z. III — 11/1 w sprawie obsługiwania terenu przez W. Z. H. W.—Ż. W. Nr 2—3.

Wścieklizna —

szczepienia:

Pismo okólne Min. Roln. i R.R. z dnia 4.VI.49 r. Nr W.Z. III-4/52 w sprawie szczepienia przeciw wściekliźnie zwierząt użytkowych — Ż. W. Nr 10. Instrukcja Min. Roln. i R. R. z dnia 1.VII.49 r. Nr W.Z. III-4/52 w sprawie szczepienia przeciw wściekliźnie zwierząt użytkowych — Ż. W. Nr. 10.

Wyjaławianie mleka przy pryszczycy — patrz pryszczyca.

Wywóz — ograniczenia — patrz dział III — Bekony.

Zapomogi — patrz odszkodowania.

Zaraza stadnicza —

zwalczanie:

Pismo okólne Min. Roln. i R. R. z dnia 20.XII. 48 r. Nr W.Z. I-3/115 w sprawie zwalczania zarazy stadniczej przed okresem kopulacyjnym w 1949 r. — Dz. Urz. Min. Roln. i i R. R. Nr 2. poz. 7.

należności za klacze w punktach izolacyjnych:

Pismo okólne Min. Roln. i R. R. z dnia 30.I.49 r. Nr. W Z. III-10/13 w sprawie należności za klacze skierowane do punktów izolacyjnych. — Ż. W. Nr 2—3.

Zgłaszanie chorób świń —

Pismo okólne Min. Roln. i R. R. z dnia 2.IV.49 r. Nr W.Z. III-2/25 w sprawie zgłaszania chorób świń—Dz. Urz. Min. Roln. i R. R. Nr 7, poz. 32, Ż. W. Nr 8—9.

Znakowanie trzody chlewnej —

Pismo okólne Min. Roln. i R. R. z dnia 28.VII. 49 r. Nr W.Z. III-13/5 w sprawie znakowania trzody chlewnej — Ż. W. Nr 10.

Zwalczanie zaraźliwych chorób zwierzęcych —

zmiana rozporządzenia:

Dekret z dnia 6 X.48 r. o zmianie rozporządzenia Prez. R. P. z dnia 22 sierpnia 27 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych — Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 373, Ż. W. Nr 1.

Zwalczanie chorób — patrz nazwy odnośnych jednostek chorobowych.

Dział III — Higiena weterynaryjna

Aparaty do zgładzania psów — patrz zgładzanie psów.

Artykuły żywności — dozór — patrz dozór.

Artykuły reglamentowane — patrz reglamentacja.

Bacutil —

zbiornice:

Pisma okólne Min. Roln. i R.R. z dnia 3.III.49 r. Nr W.H. I-4/9 w sprawie zbiornic Bacutilu — Ż. W. Nr 4—5.

Badanie zwierząt i mięsa —

organy urzędowego badania — patrz organy,

sprawdzanie mięsa sprowadzanego:

Rozporządzenie Min. Roln. i R. R. z dnia 3.XI. 48 r. o obowiązku poddawania sprawdzeniu mięsa sprowadzanego do niektórych miejscowości — Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 424, Ż W. Nr 1;

badanie zwierząt racicowych:

Pismo okólne Min. Roln. i R. R. z dnia 7.I.49 r. Nr W.H. III-8/1 w sprawie badania zwierząt racicowych w transportach, Ż. W. Nr 4—5.

badanie zwierząt rzeźnych:

Pismo okólne Min. Roln. i R. R. z dnia 20.IV. 49 r. Nr W.H. I-9/12 w sprawie badania zwierząt rzeźnych — Ż. W. Nr 6—7.

zmiany oceny mięsa:

Okólnik Min. Roln. i R. R. z dnia 30.VI.49 r. Nr W.H. I-9/3 w sprawie dokonywania zmian oceny mięsa — Dz. Urz. Min. Roln. i R. R. Nr 10, poz. 50.

Bekony —

ograniczenia wywozu do rzeźni, w których dokonuje się uboju świń przeznaczonych do produkcji bekonowej:

Okólnik Nr 64 z dnia 30.XI.49 r. Nr W Z. III-14/136 w sprawie ograniczenia udzielania zezwoleń na wywóz zwierząt dotkniętych cho-

Skórowanie świń —

Okólnik Nr 14 z dnia 29.I.49 r. Skórowanie świń i przeznaczenie opłat za te czynności — Dz. Urz. M.A.P. Nr 6, poz. 28.

Sprawdzanie mięsa — patrz badanie.

Statystyka uboju —

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20.VII. 49 r. w sprawie statystyki uboju zwierząt — Dz. U.R.P. Nr 46, poz. 344.

Tuczarnie — urządzenia:

Pismo okólne Min. Roln. i R.R. z dnia 6.V.49 r. Nr W.H. III-3/5 w sprawie urządzeń w tuczarniach i rzeźniach drobiu — Ż. W. Nr 6—7.

Ubój — ochrona zwierząt:

Pismo okólne Min. Roln. i R.R. z dnia 20.I.49 r. Nr W.H. I-18/69-48 w sprawie ochrony zwierząt — Ż. W. Nr 4—5.

Ubojowe księgi —

wyciągi dla Centrali Skór Surowych:

Pismo okólne Min. Roln. i R.R. z dnia 2.V.49 r. Nr W.H. I-7/3 w sprawie wyciągów z ksiąg uboju dla Centrali Skór Surowych — Ż. W. Nr 6—7.

Utylizacyjne Zakłady —

postępowanie ze zwłokami zwierzęcymi:

Zarządzenie Ministra Rolnictwa i R. R. z dnia 14.I.49 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: A. P., Ziem Odzyskanych, oraz Przemysłu i Handlu o obowiązku i sposobie zgłaszania i dostarczania zwłok zwierzęcych do zakładów utylizacyjnych — Mon. Pol. Nr A-7, poz. 82.

Ustawa o zakładach utylizacyjnych:

Ustawa z dnia 1.III.49 r. o zakładach utylizacyjnych — Dz. U.R.P. Nr 18 poz. 113.

Zakład Utylizacyjny w Marlewie:

Zarządzenie Min. Roln. i R.R. z dnia 19.III.49 r., wydane w porozumieniu z Ministrami: A.P. oraz Handlu Wewn. o obowiązku i sposobie zgłaszania i dostarczania zwłok zwierzęcych do Zakładu Utylizacyjnego w Marlewie, pow. morąskiego, woj. olsztyńskiego — Mon. Pol. Nr A-33, poz. 494.

Zgładzanie psów:

Pismo okólne Min. Roln. i R.R. z dnia 13.V.49 r. Nr W.H. II-6/16 w sprawie zgładzania psów w zakładach utylizacyjnych Ż. W. Nr 6—7.

Wywóz zwierząt — ograniczenia — patrz bekony.

Zakłady Utylizacyjne — patrz utylizacyjne zakłady.

Zakup zwierząt — ograniczenia:

Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 16.II.49 r. w sprawie ograniczenia zakupu zwierząt rzeźnych, mięsa, tłuszczu i przetworów mięsnych przez osoby uprawnione do wykonywania rzemiosła wędliniarsko-rzeźnickiego i wyrobu mięsa lub wyrobu konserw mięsnych — Mon. Pol. Nr A-9, poz. 116.

Zaopatrywanie ludności —

Rozporządzenie Ministra H.W. z dnia 28.III.49 r. w sprawie zaopatrywania ludności w mięso, tłuszcze i przetwory mięsne — Dz. U.R.P. Nr 27, poz. 202.

Zbiornice Bacutilu — patrz Bacutil.

Zgładzanie psów — aparaty:

Pism okólne Min. Roln. i R. R. z dnia 30.XII. 48 r. Nr W.H. II-18/68 w sprawie aparatów do humanitarnego zgładzania psów — Ż. W. Nr 4—5.

Zgładzanie psów w zakładach utylizacyjnych — patrz utylizacyjne zakłady.

Dział IV — Lecznictwo, hodowla i ochrona zwierząt

Badanie buhai — patrz buhaje.

Brucelloza —

zwalczanie:

Pismo okólne Min. Roln. i R.R. z dnia 30.IX. 48 r. Nr Wet. 4.IV-20/14 w sprawie zwalczania brucellozy bydła — Ż. W. Nr 1 — uchylone.

szczepienia:

Pismo okólne z dnia 15.XII.49 r. w sprawie szczepienia przeciwko brucellozie bydła szczepionką S 19 — Dz. Urz. Min. Roln. i R.R. Nr 19, poz. 102.

Buhaje — badanie:

Pismo okólne Min. Roln. i R.R. z dnia 18.III.49 r. Nr W.L. I-1/2 w sprawie nadzoru nad hodowlą bydła — badania buhajów — Dz. Urz. Min. Roln. i R.R. Nr 4, poz. 20, — Ż. W. Nr 2—3, uchylone.

Pismo okólne Min. Roln. i R.R. z dnia 4.IV.49 r. Nr W.L. I-1/2 w sprawie badania buhajów — Ż. W. Nr 4—5 — uchylone.

nadzór:

Pismo okólne z dnia 6.XII.49 r. w sprawie nadzoru nad zdrowotnością buhajów — Dz. Urz. Min. Roln. i R.R. Nr 19, poz. 101.

Choroby hodowlane — sprawozdania:

Pisma okólne Min. Roln. i R.R. z dnia 17.II.49 r. Nr W.L. I-2a/7 w sprawie sprawozdań z chorób hodowlanych bydła — uchylone.

Pismo okólne z dnia 21.XI.49 r. w sprawie sprawozdań z akcji zwalczania chorób hodowlanych bydła — Dz. Urz. Min. Roln. i R.R. Nr 19, poz. 100. Ż. W. Nr 11—12.

Dokształcanie fachowe —

Pismo okólne Min. Roln. i R.R. z dnia 17.XI. 49 r. Nr W.L. I-12/36 w sprawie dokształcania fachowego — Ż. W. Nr —.

Gruźlica — zwalczanie:

Pisma okólne Min. Roln. i R.R. z dnia 3.XII. 48 r. Nr W.L. IV-19/14 w sprawie zwalczania gruźlicy bydła — Ż. W. Nr 1.

sprzedaż tuberkuliny:

Pismo okólne Min. Roln. i R.R. z dnia 17.III. 49 r. Nr W.L. I-8/7 w sprawie sprzedaży tuberkuliny — Dz. Urz. Min. Roln. i R.R. Nr 6, poz. 27 — Ż. W. Nr 8—9.

Dział V — Przepisy dotyczące Zakładów Leczniczych dla zwierząt, inwestycji i zaopatrzenia Wet.

Prowadzenie ksiąg w Państwowych Zakładach Leczniczych dla Zwierząt — patrz księgi.

Specyfiki farmaceutyczne dozwolone do obrotu — Zarządzenie Min. Zdrowia z dnia 19.III.49 r. w sprawie wykazu dozwolonych do obrotu specyfików farmaceutycznych — Mon. Pol. Nr A-31, poz. 456.

Uzupełnienie do powyższego — Mon. Pol. Nr A-54, poz. 731).

Sprawozdania o frekwencji pacjentów w Państwowych Zakładach Leczniczych dla Zwierząt — patrz księgi.

Sprawozdawczość inwestycyjna — Zarządzenie Ministra Rolnictwa i R.R. z dnia 24.II.49 r., wydane w porozumieniu z Przewodniczącym Podkomitetu Inwestycyjnego Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów o sprawozdawczości inwestycyjnej z wykonania Planu Inwestycyjnego na rok 1949 — Dz. Urz. Min. Roln. i R.R. Nr 5, poz. 21.

Statut państwowych zakładów leczniczych dla zwierząt —

Statut z dnia 30 grudnia 48 r. Nr W.L.I-5/11 w sprawie godzin przyjęć, czasu pracy i opłat za leczenie zwierząt chorych w Państwowych Zakładach Leczniczych dla Zwierząt i w terenie obsługi takich zakładów. — Dz. Urz. Min. Roln. i R.R. Nr 6, poz. 22, Ż. W. Nr 2—3 i Nr 8—9.

Szczepienie przeciwróżycowe i udział lek. wet. państwowych zakładów leczniczych dla zwierząt —

Pismo okólne Min. Roln. i R.R. z dnia 17.III. 49 r. Nr W.L. IV-1/9 w sprawie akcji masowych szczepień świń przeciw różycy i udziału lekarzy wet. zatrudnionych w państwowych zakładach leczniczych dla zwierząt. — Dz. Urz. Min. Rol. i R.R. Nr 6, poz. 26. Ż. W. Nr 8—9,

Środki odurzające —

Pismo okólne Wydziału Zdrowia Publicznego Zarządu Miejskiego w m st. Warszawie Nr 063.M/F-14 w sprawie przepisywania środków odurzających — Z. W. Nr 4—5.

Ustawa o zakładach leczniczych dla zwierząt — patrz zakłady.

Zakłady lecznicze dla zwierząt —

Ustawa z dnia 1 lipca 49 r. o zakładach leczniczych dla zwierząt. — Dz. U.R.P. Nr 41, poz. 297. Ż. W. Nr 8—9.

Objaśnienia skrótów

Ż. W. — Życie Weterynaryjne.

M.A.P. — Ministerstwo Administracji Publicznej.

M.H.W. — Ministerstwo Handlu Wewnętrznego.

M.O.N. — Ministerstwo Obrony Narodowej.

Min. Roln. i R.R. — Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych:

P.K.P.G. — Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego.

C.U.P. — Centralny Urząd Planowania.

Mon. Pol. — Monitor Polski.

Dz. Urz. — Dziennik Urzędowy.

Dz. U.R.P. — Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

K R O N I K A

Z ŻAŁOBNEJ KARTY

Ś. P.
STANISŁAW CIEŚLEWSKI

lekarz weterynaryjny, major rezerwy urodził się dnia 8.V.1879 r. w Smoleńsku w Rosji. Gimnazjum ukończył w 1900 r. w Smoleńsku, a studia weterynaryjne w Dorpacie w 1907 r.

Po uzyskaniu dyplomu pracował w charakterze ziemskiego lek. wet. a od 1908 r. do 1917 r. w wojsku w Rosji. Od 1917—1924 r. pracuje w charakterze kierownika lecznicy wet. w Smoleńsku, w 1924 r. przybywa do Kraju i w czasie od 1924—1925 r. pracuje w Mławie w charakterze miejskiego lek. wet. a od 1925 r. na stanowisku pow. lek. wet. w Płońsku, na którym pozostaje do czasu okupacji, podczas której pracuje w rzeźni miejskiej w Płońsku.

Po wyzwoleniu z nadszarpniętym zdrowiem wraca na stanowisko powiatowego lekarza weterynarii.

Strudzony długoletnią pracą i wyczerpany chorobą zakończył życie dnia 22 lipca 1949 r.

Drukarnia Nr 5 „Czytelnik" Warszawa, Targowa 82. B-106703